

Lord Raffles

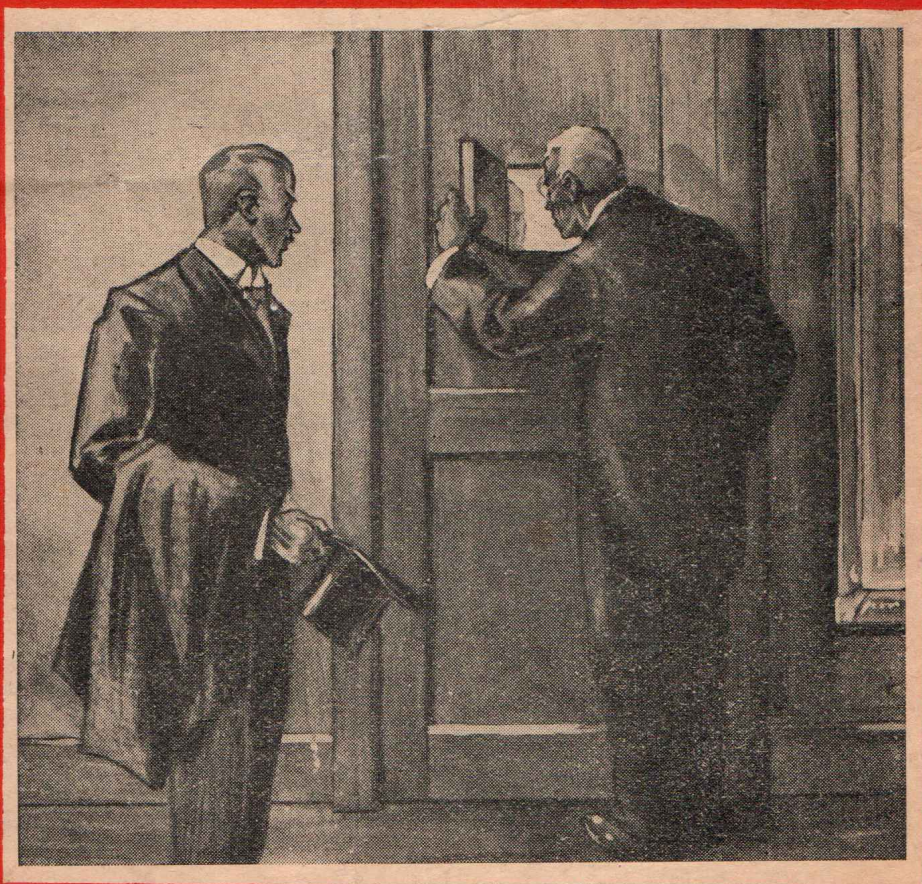
genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

OP DE DREMPEL VAN HET GRAF

N° 2464

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Op de drempel van het graf

HOOFDSTUK I

VREEMDE GERUCHTEN

Omstreeks elf uur in de avond van een prille voorjaarsdag, stopte er een grote, fraaie automobiel voor een monumentaal gebouw in de Fenchurchstreet in Londen.

Het enigszins sombere gebouw, opgetrokken in natuursteen, bevatte de appartementen van een club, die bij de inwoners van Londen bekend was onder de naam « Race Club, » onder welke officiële naam deze sociëteit was ingeschreven in de registers van het bureau waarin alle verenigingen, wier statuten de Koninklijke goedkeuring behoeven, staan ingeschreven. Nu deed zich het

feit voor, dat er omtrent deze club, waarvan alleen vermogende lieden lid konden worden, zonderlinge geruchten in omloop waren, die ook op Scotland Yard, het bekende hoofdbureau der Londense politie, in zekere mate belangstelling hadden gewekt.

Hoe deze geruchten in de wereld waren gekomen, wist niemand met zekerheid te vertellen, maar zij bleven er niet minder hardnekkig om.

Waarschijnlijk vonden zij aanleiding in het feit, dat er in het laatste halfjaar achtereenvolgens zes leden van de club waren overleden, en wel steeds op

de 21ste van de maand, onder vrij geheimzinnige omstandigheden, waarover echter niemand iets zekers wist te vertellen.

Van minstens twee dezer leden stond het echter onomstotelijk vast, dat zij door zelfmoord een einde aan hun leven hadden gemaakt.

Van twee anderen wist men niet zeker of het een moord of een ongeluk was geweest, dat hun het leven had gekost, en van de twee anderen wist men in het geheel niets; zij waren spoorloos verdwenen.

Men geloofde algemeen dat ook zij door een plotselinge dood overvallen waren, daar zij in het geheel geen orde op hun zaken schenen te hebben gesteld.

De leden van deze « Race Club » trokken zich van al deze praatjes blijkbaar weinig aan.

Zowel in als buiten de club gingen de zaken hun gewone gang; er werd veel geld verteerd, men zag de leden, waaronder veel jongelui, geregeld op de renbaan, hielden er prachtige sleeën, motor- en zeilboten op na. Kortom leidden een leventje, dat hun ieder jaar een klein vermogen kostte.

Deze weelderige levenswijze van een aantal der leden was zelfs zo opvallend, dat men zich verbaasd afvroeg, hoe deze verkwisters aan het geld kwamen, dat hiervoor nodig was.

Het was onder meer algemeen bekend dat een lid van de « Race Club » een jongmens van een jaar of drie-en-twintig met een bleek, ziekelijk gelaat, wiens vader wel welgesteld, maar volstrekt geen nabob was, een huis had laten bouwen, in een der meest exclusieve wijken van Londen, hetwelk een getrouwe copie was van het huis van een patriciër uit het oude Rome, waarvan de bouw, naar men beweerde bijna vierhonderdduizend pond sterling had gekost.

Ook de kas van de Club was blijkbaar zeer goed voorzien, want de inrichting van het Clubgebouw was bijzonder kostbaar.

Uit alle hoeken der wereld waren kunstenaars ontboden, om het uiterlijk niet zeer ooglijke huis inwendig tot een

paleis te maken.

De vloeren bestonden uit kostbare houtsoorten en een befaamd kunstenaar uit Florence had een mozaïekvloer gelegd, waarvan de kostbare blokjes met oneindig geduld tot een waar kunstwerk waren geschikt.

De wanden van sommige vertrekken waren met goudleer bekleed, en tot op manshoogte beschoten met palissander zachtglanzend rozenhout of marmer.

Hier en daar hingen gobelins, die ieder een fortuin moesten hebben gekost.

In verschillende zalen stonden prachtige staaltjes van beeldhouwkunsten. De wanden van een grote zaal, als ware het een museum, waren volgehangen met schilderstukken van oude meesters.

Men vond er Rembrandt naast van Dijk, Jan Steen naast Rubens, en tal van Franse en Engelse schilders uit de eerste helft der zeventiende eeuw.

Op de eerste verdieping bevond zich de grote conversatiezaal.

In het midden stond een lange, op zes zware poten rustende tafel, bedekt met een groot aantal kranten en tijdschriften, afkomstig uit alle oorden der wereld.

Gemakkelijke stoelen stonden bij de vensters en om de haard, waarin een houtvuur lustig brandde.

Voor de ramen hingen zware, velours gordijnen, en op de vloer lag een Perzisch tapijt, dat niet minder dan vijfduizend pond had gekost.

Des avonds lieten de acht grote elektrische kronen een zee van licht op de leestafel vallen.

Het lidmaatschap van de « Race Club » alleen reeds kostte duizend pond per jaar, en het aantal leden bedroeg op het ogenblik waarop deze vertelling aanvangt omstreeks honderdtwintig.

Het was algemeen bekend, dat het vrij moeilijk was in deze club als lid te worden voorgehangen en nog veel moeilijker om tot lid te worden aangenomen.

En toch was er niets bijzonders te merken, behalve dan de pracht en rijkdom.

Men dineerde en soupeerde er, men kon er zelfs overnachten in een van de

comfortabel ingerichte logeerkamers, er werd kaart en biljart gespeeld, men las er de laatste edities der bladen, en voorts wedde men er natuurlijk, anders ware het geen Engelse club geweest.

Zo op het oog week de « Race Club » dus in niets af van het merendeel der andere societeiten van die aard in Londen.

Nu en dan gaf het bestuur een soiree in een daartoe uitsluitend bestemde grote zaal met een glanzende parketvloer die gemakkelijk enige honderden mensen kon bevatten.

De genodigden hadden toegang tot deze zaal, maar tot geen der andere vertrekken.

Er werd gedanst, men soupeerde in de naast gelegen eetzaal, en de gasten gingen na afloop naar huis, overtuigd dat hun gastheren een paar duizend pond sterling hadden besteed, om aan hun gasten het beste en het zeldzaamste voor te zetten, wat er op culinair gebied te krijgen was.

Het was dan voor het gebouw van de « Race Club » dat op die avond in Maart een prachtige, grote auto stopte.

Er stapte een jongeman uit van ongeveer dertigjarige leeftijd, met zoals gezegd, een bleek smal gelaat, kleine rode vlekken op de wangen en grote ongewoon schitterende ogen.

Hij was in avondtoilet waarover hij

een donkere regenjas droeg, want het weer was op die eerste lentedag nog allesbehalve aantrekkelijk.

Hij scheen even in beraad te staan, pleegde zijn polshorloge, haalde de schouders op en wendde zich tot de chauffeur.

— Ga maar naar huis, James, zei hij, misschien blijf ik wel in de Club overnachten. Ik weet nog niet wat ik doe, als ik echter naar huis ga zal ik wel een taxi nemen. Het wordt in ieder geval zo laat, dat je niet hoeft te wachten.

De chauffeur salueerde, knikte met het hoofd, maakte contact en trapte het gaspedaal neer.

De jongeman oogde het voertuig enkele ogenblikken na, scheen ergens over na te denken, schudde zich, als iemand die een onaangename gedachte wil verdrijven en ging toen de trap naar de gang op.

Zoals gewoonlijk stonden de brede vleugeldeuren, die bewaakt werden door de portier, die meestal dicht bij deze deuren voor zijn loge zat te lezen, wijd open.

De man stond op zodra hij de voetstappen van de naderende bezoeker hoorde en begaf zich snel naar een tussen-deur, die zich aan het einde van de grote vestibule bevond, en die hij met een zwiigende buiging voor het clublid opende.

HOOFDSTUK II

DE ZELFMOORD CLUB

Zodra de bezoeker de deur achter zich hoorde sluiten, bleef hij een ogenblik staan, schoof zijn hoge hoed achter op het hoofd, wreef zich met een blanke, smalle hand over het voorhoofd, en staarde in gedachten voor zich uit.

Toen scheen hij als uit een droom wakker te worden, keek even als verdwaasd om zich heen, als begreep hij niet waar hij zich bevond, en vervolgde toen zijn weg.

Hij bevond zich in een brede, marmere gang welke, behalve de deur waardoor hij was binnengekomen, nog slechts één uitgang had, een vrij lage, fraai uit brons gedreven deur.

Voor deze deur bleef de jongeman staan, nam een sleutel uit zijn zak, en tikte er vijf malen mee op het paneel, met kortere en langere tussenpozen.

Nauwelijks was het geluid van de vijf slagen weggestorven, of de deur werd op een kier geopend.

Daarachter verscheen een gelaat, waarin twee spiedende ogen de bezoeker nauwkeurig opnamen.

Toen vroeg een stem:

— Uw naam?

— John Wilkins.

— Hoe lang zijt gij lid van de club?

— Een jaar.

— Kent gij de statuten?

— Ik ken ze.

— Kom dan binnen.

De kier van de deur werd wijder, en John Wilkins het lid van de « Race Club » trad binnen en bevond zich nu in een klein vertrek, waarin zich geen enkel ander meubelstuk bevond dan een leunstoel, blijkbaar bestemd voor de deurwaarder en een grote spiegel van Venetiaans glas, in een ondiepe nis.

— Wilt gij niet eerst in de spiegel

zien? vroeg de deurwachter, terwijl hij zijn donkere ogen op het gelaat van de bezoeker vestigde.

— Ja, dat zal ik doen.

Wilkins zette zijn hoed af en ging vlak voor de spiegel staan.

Hij bekeek aandachtig zijn ingezonken wangen met de twee rode vlekken op de konen, zijn spitse neus, het kleine blonde kneveltje, en wijdde voornamelijk zijn aandacht aan de lichtblauwe ogen met hun opvallende glans.

Na een paar minuten liet hij een droog kuchje horen, glimlachte verachtelijk, haalde de schouders op, en wendde zich tot de man bij de deur met de vraag:

— Zie ik er uit als iemand die angstig is?

— Neen, Mr. Wilkins, werkelijk, dat kan niemand van u zeggen. Uw voorkomen is dat van iemand die zich naar een feest begeeft.

Wilkins stiet een kort lachje uit.

— Naar het feest van de dood, zei hij op gedempte toon. Open de deur voor mij.

De portier ging naar een tweede deur opende daarin een klein luikje en riep daardoor:

— Het lid John Wilkins verlangt toegang.

Meteen draaide de deur om de hengsels, als door een onzichtbare hand geopend.

John Wilkins trad een tweede vertrek binnen, schaars verlicht door twee olielampen, en direct viel de deur achter hem dicht.

Er trad iemand op hem toe, gekleed in rok, die hem zonder een woord te spreken een wit zijden domino en een wit masker overhandigde.

Wilkins gaf zijn hoed en overjas over trok de domino aan, bond zich het witte masker voor, en trok de kap van het wit zijden gewaad over zijn hoofd.

Toen zei hij op zachte toon:

— Ik ben gereed.

De zwiigende heer in rok trok aan een koord, waardoor een schuif in een der hoeken van het vertrek omhoog ging en vaag in het gat het begin zichtbaar werd van een betonnen trap, die naar omlaag voerde.

Wilkins knikte de ander even toe, bukte zich en zette zijn voet op de bovenste trede van de trap.

Op hetzelfde ogenblik werd het helder licht om hem heen, terwijl de schuif achter hem toeviel.

Hij daalde de trap af, die hem in een smalle, kille gang bracht, waar het zo stil was als in een grafkelder.

Wilkins liep deze gang geheel ten einde, en bleef ten slotte staan voor twee brede vleugeldeuren, die eveneens uit brons waren vervaardigd.

Wederom tikte hij met dezelfde eigenaardige wijze vijf malen op een der deuren, en direct draaide deze langzaam open.

Wilkins stond nu op de drempel van een zaal, bijna zuiver vierkant, waar een eigenaardige blauwachtige schemering heerste, veroorzaakt door het licht van een viertal kronen, die allen van blauw glas voorzien waren.

Het vertrek maakte daarenboven een zeer sombere indruk, veroorzaakt, door dat de vier wanden bespannen waren met zwart doek, waarop zilveren tranen geborduurd waren, afgewisseld met gekruiste doodsheenderen.

In het midden van deze zaal waren zestien rijen stoelen geplaatst, ieder van tien stuks.

Op bijna al deze stoelen zaten leden die zich in uiterlijk niet onderscheidden van John Wilkins, zij allen droegen witte domino's en hadden witte maskers voor.

Zij zaten daar zwiigend en doodstil.

Tegenover de eerste rij stoelen, op een verhoging, had het bestuur, dat uit zeven personen bestond, plaats genomen.

Deze bestuurstafel had een zeer eigenaardige, lugubere vorm, en bestond uit een grote doodkist, op schragen geplaatst, en met een rouwkleed overdekt.

Ook de bestuursleden droegen een witte domino, maar waren niet gemaskerd.

Vóór de president, een man met een somber gelaat, die wel wat op de Hertog van Alva leek, stond een hoge koperen vaas, en aan weerszijden daarvan een doodskop.

Vijf leden van het bestuur zaten achter de kist, de twee overigen ieder aan een uiteinde.

Ook zij zwegen en zo heerste er in de zaal een onheilspellende stilte.

Zelfs het geluid van het verkeer in de hoofdstad kon tot dit keldergewelf niet doordringen.

John Wilkins zocht een lege stoel op, nam plaats en bleef met gekruiste armen zitten.

Nog enkele malen werden de deuren geopend en het afgesproken sein, totdat alle honderdzestig stoelen bezet waren.

De voorzitter wierp een blik op de klok die aan het tegenoverliggende einde van de zaal aan de wand hing, en waarvan het eentonig getik het enige geluid was geweest, dat de stilte verbroken had.

Het was op dat moment precies middernacht.

De voorzitter stond op, liet zijn bliken over de honderdzestig witte gedaanten glijden en begon toen met een stem, die een zachte, omfloerste klank had:

— Medeleden. Wederom is de 21ste dag van de maand aangebroken, en zo kwamen wij dan weer bijeen, om ook ditmaal het lot te laten beslissen, wie onzer dit aardse tranendal vrijwillig zal verlaten.

Niemand bewoog zich en door de gaten van de witte maskers waren aller ogen op de spreker gevestigd, strak en onafgebroken.

— Gij kent de statuten, zo vervolgde de spreker, maar niettemin is het mijn plicht u, wegens de ernst van dit ogenblik, nogmaals het volgende artikel voor te lezen.

Hij nam een klein in rood leder gebonden boekje uit de zak van zijn do-

mino, sloeg het open en las het volgende voor:

« Artikel 3. Alle leden hebben een dure eed gezworen, dat zij zich zullen houden aan de voorschriften, en wie zijn eed breekt, zal zwaar gestraft worden. Het lid, door het lot aangewezen, om vrijwillig de dood in te gaan, zal zich aan dit lot, dat hij geheel uit vrije wil aanvaard heeft, niet mogen of kunnen onttrekken. Het Genootschap beschikt over middelen, die het in staat stellen, alle meinedigen, waar zij zich ook mogen bevinden, te achterhalen en te dwingen, hun eed alsnog gestand te doen. »

De voorzitter klapte het boekje dicht, en liet het in zijn zak glijden.

Toen vervolgde hij:

— In deze koperen vaas bevinden zich honderdzestig ivoren kogels, volko-

men aan elkander gelijk, in vorm en grootte, maar een dier kogels is zwart. Gij zult een voor een voor deze tafel verschijnen, te beginnen met degene die de vorige keer het laatst de hand in deze vaas heeft gestoken, en zo vervolgens naar het rangnummer, hetwelk gij op de ledenlijst inneemt, een lijst die iedere maand weliswaar met een nummer vermindert, maar waar ook iedere maand, minstens een nummer bijkomt. Hij, die de zwarte kogel trekt, moet binnen vierentwintig uur hebben opgehouden te leven en, volgens de statuten, zijn gehele vermogen hebben vermaakt aan onze Club, opdat de overlevende leden het leven dat hun nog rest, kunnen leiden, zoals zij dit wensen te leiden.

HOOFDSTUK III

TER DOOD VEROORDEELD

Een zacht, dof gemompel was het enige antwoord op deze toespraak.

Iedereen scheen onder de indruk te zijn van de ernst van het ogenblik.

Het volgend half uur zou beslist hebben over het leven van een der honderdzestig man, die in deze zaal verzameld waren.

Het bestuurslid, dat naast de voorzitter gezeten was, zocht even in een klein register en riep toen:

— Nummer veertien begint.

Achter in de zaal stond een der witte gedaanten op, en kwam ietwat aarzelend naar voren.

Met beide handen steunend op de leuningen van het trapje, dat naar het podium voerde, legde hij beide handen op het deksel van de doodkist, die als bestuurstafel diende.

— Laat uw geopende hand zien, verzocht de voorzitter.

De man stak een sidderende hand uit, om te laten zien, dat hij geen witte kogel in de palm verborgen hield.

— Kies nu, vervolgde de voorzitter.

De ander scheen een ogenblik te aarzelen.

De hals van de vaas was zo nauw en deze was zo hoog geplaatst, dat de inhoud door niemand kon worden gezien.

Met een snel gebaar stak nummer veertien de hand in de vaas, en trok deze gesloten terug.

— Laat de kogel in uw hand de medeleden zien, liet weer de stem van de voorzitter zich horen.

De man had al direct zijn hand geopend en daarin de witte kogel gezien.

En deze man, wiens gelaat en gestalte er op wezen, dat hij ongeneeslijk ziek was, en binnen het jaar toch onherroepelijk zou moeten sterven, liet een schor-

re kreet van vreugde horen, nu het noodlot hem nog een maand langer liet leven.

Hij stak de kogel tussen de uitgespreide vingers van de rechterhand omhoog, zodat iedereen kon zien, dat hij deze keer aan de dood ontsnapt was.

Daarop legde hij het ronde witte balletje neer in een schaal die voor een der bestuursleden was geplaatst en waarin het met een rinkelend geluid neerviel.

Langs een tweede trapje begaf de zieke, door tuberculose uitgemergelde man zich naar zijn plaats terug, en tegelijkertijd riep het bestuurslid, dat naast de voorzitter zat, met zijn omfloerste stem:

— Nummer 15.

Op de tweede rij stond een zwaarlijvig man op, die met vaste schreden, zonder een ogenblik te aarzelen, naar het trapje liep, zonder zich te bedenken, de hand in de vaas stak, er een kogeltje uitgreep en het liet zien.

Het was wederom een witte kogel.

Met een licht schouderophalen, alsof hij het heel gewoon achtte, begaf hij zich terug naar zijn plaats.

Een derde nummer werd afgeroepen, en een derde lid liep met gebogen hoofd het trapje op, stond voor de vaas stil, deed een greep, die zijn levensdraad zou kunnen afsnijden, trok een witte kogel en daalde het trapje weer af.

En zo volgden een aantal der aanwezigen elkander op.

Sommigen legden een grote aarzeling aan de dag, maar verreweg de meeste gedroegen zich zeer kalm en waren blijkbaar volkomen onverschillig voor het lot dat hen wachtte.

Dat waren dezulken, die in gedachte reeds afscheid van het leven hadden genomen en die het volmaakt onverschillig was of zij een maand vroeger of later zouden sterven.

Reeds hadden meer dan honderd leden de tocht naar de estrade ondernomen en een balletje uit de vaas genomen, zo dat voor de overigen de kans dus telkens groter werd dat zij de noodlottige kogel zouden treffen.

Men hoorde in de zaal niets anders dan de eentonige stem van de vice-president, die de nummers afriep, de voetstappen van de opgeroepenen, gedempt door het zwarte kleed op de vloer, het geklik der ivoren ballen tegen elkander en het rinkelend geluid, als de bevrijdende kogel in de schaal viel.

Nadat deze ceremonie, die over leven en dood beschikte, ruim een half uur geduurd had, klonk de stem van de vice voorzitter:

— Nummer 117.

Een blijkbaar nog jonge man stond op, alsof hij plotseling uit een droom wakker schrikte, bracht de hand naar het voorhoofd met een automatische beweging, en schreed daarop langzaam tussen de rijen door en vervolgens langs het smalle pad terzijde van de stoelen naar het podium.

Langzaam beklom hij het trapje en bleef voor de noodlottige vaas staan.

Hij stak er de hand in, na even gearzeld te hebben, scheen even tijd te zoeken, alsof dit enig nut kon hebben, en trok toen de hand terug.

Toen hij zijn hand opende, bleven zijn blikken met een waanzinnige uitdrukking gevestigd op het kleine balletje dat daar in zijn handpalm lag.

Het was de zwarte kogel.

Wel bijna een halve minuut bleef de man in dezelfde houding staan.

Toen beval de voorzitter kortaf:

— Laat de kogel aan de vergadering zien, nummer 117.

Langzaam ging de hand van de jongeman omhoog, en tussen twee voorvingers en duim glansde dof de zwarte kogel.

Het was alsof er een zucht van verlichting door de zaal ging.

Alle anderen waren er nu zeker van nog minstens een maand te zullen leven, ten minste wanneer de dood hen niet op een andere wijze achterhaalde.

Intussen stond daar de man, die binnen vier en twintig uren, hij had er een eed op gedaan, uit dit leven zou moeten scheiden.

Alle zeven bestuursleden stonden tegelijkertijd op.

Met een doffe slag viel de hamer van de voorzitter op het zwarte kleed.

— Het lot heeft gesproken; aldus sprak de voorzitter, de jongeman aan, aan u is de beurt om uw gelofte na te komen, vrijwillig de dood te zoeken, en uw bezittingen, roerende, zowel als onroerende, aan onze club te vermaken. Zijt gij bereid uw belofte na te komen?

De man knikte langzaam enige malen bevestigend met het hoofd.

— Zo leg dan uw wit gewaad af, ont-doe u van het masker, zodat wij uw gelaat kunnen zien en hul u in het gewaad van de dood.

De jongeman die de zwarte kogel getroffen had, gehoorzaamde, liet de witte domino van zich afglijden en hulde zich in de zwarte toga, die een der bestuursleden hem overhandigde.

Daarop deed hij zijn masker af, draaide zich om, en toonde aan de verzamelden zijn krijtuit gelaat.

Het was het gelaat van John Wilkins.

Het was nu doodstil in de zaal.

Aller ogen waren met een ziekelijke nieuwsgierigheid op de jongeman gevestigd, die zich slechts met moeite scheen staande te kunnen houden.

Zij allen wisten, dat hij binnen vier en twintig uren zou hebben opgehouden te leven, en dat door zijn dood het reeds grote vermogen van de club alweer aanzienlijk zou worden uitgebreid.

De voorzitter had een blik op de klok tegenover zich geworpen, wendde zich tot de jongeman en zei op ernstige, plechtige toon:

— Het is thans twee uur in de nacht, morgen voor twee uur zult gij uw woord gestand moeten hebben gedaan. Hiermede sluit ik de vergadering.

Plotseling scheen het alsof er een geheel andere stemming over de verga-

dering kwam.

Slechts weinigen schenen er zich om te bekommeren, dat daarginds een nog jongeman stond die over twee dagen de zon niet meer zou zien opkomen.

Allen deden hun masker af, trokken de kappen van hun dominos terug en begonnen druk in groepjes met elkan- der te praten.

Hier en daar hoorde men zelfs een amper onderdrukt gelach.

Wilkins was langzaam van de estrade afgedaald en schreed langzaam naar de deur.

Zijn zwarte domino vormde een som- bere vlek temidden van de glanzend wit- te gewaden.

Nadat de deur achter hem dicht was gevallen, ging hij dezelfde weg weer te- rug, en werd in de kleine kamer ont- vangen door de bewaarder van de gar- derobe, die hem, met een bedwongen glimlach op de lippen, de zwarte domi- no afnam, waarvan hij de betekenis maar al te goed kende, en hem overjas en hoed aanreikte.

De kleine bronzen deur opende zich weer voor hem, en John Wilkins, de vrijwillig terdood veroordeelde, stond wederom in de gang, die naar de vesti- bule leidde.

Hij was deze nog niet geheel tenein- de gelopen of hij hoorde de bronzen deur opnieuw opengaan en weer dicht- vallen.

Een bitter glimlachje krulde zijn ble- ke lippen.

Hij wist, wat dit betekende; van nu af aan, tot aan de laatste minuut van zijn leven zou hij niet meer uit het oog worden verloren.

Schijnbaar niet opvallend, maar met de vasthoudendheid van een bulldog, zou- den twee leden van de « Zelfmoordclub » hem op de voet volgen.

Voor het clubgebouw stonden een paar inmiddels bestelde taxi's gepar- keerd.

Wilkins riep een der chauffeurs zijn adres toe, en stapte in de auto.

Toen hij enige minuten gereden had, wierp hij een blik achter zich door de achterruit.

Op ongeveer vijftig meter afstand

volgde de tweede taxi.

Wilkins haalde berustend zijn schou- ders op. Hij had niets anders verwacht.

Eindelijk stopte de eerste taxi voor een niet groot, maar goed onderhouden huis in de Parker Street, het eigendom van de jonge miljonair, waar hij woon- de in gezelschap van enige mannelijke bedienden en een huishoudster.

Hij stapte uit, rekende af met de chauffeur, liep door de kleine voortuin, en opende de huisdeur met zijn sleutel, zonder links of rechts te kijken, met ge- bogen hoofd, als in een droom.

Een slaperige bediende, die dicht bij de trap had zitten knikkebollen, kwam snel toegelopen, om zijn meester van hoed en jas te ontdoen.

— Wat is dat, Hobson? ben je nog op? vroeg Wilkins op afkeurende toon. Waarom ben je niet naar bed gegaan?

— Ik wist niet of mijnheer nog ver- langde te souperen, antwoordde de man.

Wilkins schudde het hoofd.

— Ik zal niet souperen, Hobson. Ga maar slapen. Ik wist niet dat ik zo laat thuis zou komen, anders had ik je dat wel vooraf gezegd.

Waarschijnlijk was de bediende deze vriendelijke toon niet gewend, want hij keek zijn meester enigszins verwonderd aan.

Toen zei hij op onderdanige toon:

— Mijnheer moet het mij niet kwa- lijk nemen, maar ik zou de opmerking willen maken, dat mijnheer er niet goed uitziet. Bent u ziek? Moet ik de dokter opbellen?

— Het heeft niets te beduiden, Hob- son, ik voel mij inderdaad niet erg goed, zei Wilkins met hetzelfde vage lachje op de lippen. Maar dat is morgen vast en zeker over.

— Heeft mijnheer mij niet meer no- dig?

— Neen, ga maar naar bed, zei de jonge man enigszins ongeduldig.

— Wanneer wenst mijnheer morgen gewekt te worden?

— Gewekt? Morgenochtend? herhaal- de Wilkins als in een droom. Wel, ik geloof niet dat het nodig zal zijn mij te wekken. Misschien wel voor goed, voeg- de hij er in een onverstaanbaar gemom-

pel aan toe.

De bediende wierp zijn meester nog een verbaasde ietwat ontstelde blik toe en ging naar boven, naar zijn kamertje.

Wilkins keek hem na, deed een paar stappen naar de deur, alsof hij de man wilde terugroepen, scheen zich te bedenken en ging met gebogen hoofd eveneens de trap op.

Hij deed de deur open van een fraai gemeubelde werkkamer, stapte op de

tast naar een der ramen, schoof het gordijn ter zijde, en keek naar buiten.

Zijn blikken dwaalden onbestemd over de verlaten straat.

Aan de overzijde, in het licht van een staatlantaarn, zag hij twee heren staan, die met elkander in gesprek scheenen te zijn.

Zij rookten een sigaret en letten blijkbaar niet op hun omgeving.

HOOFDSTUK IV

EEN NACHTELIJK BEZOEK

De volgende nacht omstreeks één uur maakten John Raffles de Grote Onbekende, doch de geregelde lezer van deze vertellingen, maar al te goed bekend, en zijn vriend Charles Brand zich voor een nachtelijke onderneming gereed in de villa in de Cromwellstreet, de verblijfplaats van John Raffles, die daar woonde, jaren lang reeds, en zonder dat ook maar een sterveling zijn ware identiteit kende, als Lord William Aberdeen de algemeen geachte filantroop.

De twee mannen waren in avondtoilet gekleed, en wie hen daar had zien staan in hun keurig gesneden rokcostumes, vervaardigd door de meest befaamde tailleur van Londen, die zou onmogelijk hebben kunnen denken, dat zij dezelfde personen waren, naar wie Scotland Yard reeds jaren achtereenvruchteloos zocht.

Het gelaat van de Grote Onbekende

had een vastberaden uitdrukking, en zijn grote grijze ogen schitterden van ondernemingslust.

Hij had een sigaret opgestoken knoopte zijn witte handschoenen dicht, de hoge hoed wat achteruit geschoven, de cape bevallig over zijn brede schouders geworpen.

Charles Brand was bezig enige gereedschappen, benodigd bij deze nachtelijke tocht, in een klein valies van donker geel leder te pakken.

— Alles gereed? vroeg Raffles.

— Ja, ik ben klaar, luidde het antwoord.

— Op weg dan. Ik ben zeer benieuwd naar de inhoud van de brandkast van die jonge snuiter.

— Alle voorbereidselen zijn toch getroffen, Edward?

— Alles klopt als een bus.

— Is het ver hier vandaan?

— Hoogstens een kwartier gaans. Het weer is omgeslagen, en ofschoon het nieuwe maan is, en dus volslagen donker, is het toch een heerlijke nacht.

— Onze brave chauffeur James Henderson zal dus niet van de partij zijn dit keer?

— Ik acht dit volkomen overbodig, antwoordde Raffles, want alles is zo goed voorbereid, en de vesting is zo gemakkelijk te veroveren, dat alles van een leien dakje zal lopen. Binnen een paar uren kunnen wij hier weer terug zijn.

— Op mars dan en moge de god van de Handel en ook van de Dieven, Mercurius, ons bijstaan, opdat wij kunnen offeren, aan een andere godheid, namelijk Abundantia, de godin des overvloeds, waarvan wij de armen, de ellendigen, en de hongerigen van Londen zullen laten meedelen.

Charles Brand bevestigde de tas aan een riem onder zijn cape, nam nog een tweede ter hand, waarna de beide vrienden het slaapvertrek verlieten, waar al deze voorbereidselen genomen waren, nadat zij zich overtuigd hadden, dat hun wapens, maskers en enige andere onmisbare voorwerpen zich op de goede plaats bevonden.

Zij verlieten het huis, zoals gewoonlijk bij dergelijke ondernemingen, door de kleine poort in de muur, die zich over een grote lengte uitstreckte naast het fraaie, uitgestrekte park, achter de villa.

Zij bevonden zich nu in een zeer stille zijstraat, waarin niemand ooit op de gedachte zou komen, een voet te zetten.

De twee mannen kwamen dan ook niemand tegen en bereikten Cromwellstreet, welke voorname straat op dit uur bijna geheel verlaten was.

Zij richtten hun schreden naar het West End, waar de elite en rijkdom van de stad hun woningen hebben.

Na ongeveer een kwartier bereikten de twee mannen de Parker Street.

De Parker Street maakt verscheidene tamelijk scherpe bochten, en bij een dezer bochten bleef Raffles staan, en wees met een korte hoofdknik in de richting van een klein, goed onderhou-

den huis.

— Daar moeten wij zijn, Charles, dat is het huis van Mr. John Wilkins, zei Raffles.

— Als ik het goed onthouden heb, dan gaan wij eenvoudig de voordeur in? vroeg Brand.

— Ja, ik heb een sleutel.

— Slapen ze allemaal daarbinnen?

— Geen twijfel aan. Ik heb de gewoonten van het jongemens nauwkeurig nagegaan. Hij is ziekelijk, en zijn levenswijze is vrij geregeld. De bedienden gaan meestal om twaalf uur naar bed, en vaak nog vroeger.

Plotseling bleef Raffles staan, en trok zich met zijn vriend terug in de schaduw van een rij bomen.

Zijn scherp oor had het geluid van regelmatige voetstappen opgevangen en hij had duidelijk kunnen onderscheiden dat die voetstappen afkomstig waren van twee personen.

Hoogstwaarschijnlijk naderden daar twee patrouillerende agenten.

— Kalm doorlopen, fluisterde Raffles zij zullen wel aanstonds gepasseerd zijn.

De twee vrienden vervolgden hun weg, steeds in de schaduw van de bomen, en zagen aan de overzijde van de straat twee personen naderen.

Raffles zag direct dat het geen politieagenten waren, maar twee burgers, twee heren die langzaam naderden.

Zij liepen echter niet door, maar keerden op hun schreden terug, met de handen op de rug, een sigaret rokend, en druk met elkander in gesprek.

Als Raffles verwacht had, dat zij door zouden lopen, dan kwam hij bedrogen uit, want ongeveer veertig meter verder, maakten zij opnieuw rechtsomkeer en wandelden weer terug.

De twee vrienden wisselden een vragende blik met elkander.

— Wat zou dat betekenen? mompelde Brand zacht.

— Vraag me wat anders, Charles, zei Raffles. Ik weet het niet, maar krijg de indruk, alsof die twee heren daar aan het wacht lopen zijn.

— En wel juist voor het huis, dat wij met een bezoek wilden vereren, Edward.

— Ja, dat geloof ik ook; voor het huis van John Wilkins, liet Raffles er op volgen.

— Misschien komen zij hem afhalen, en wachten zij buiten op hem.

— Daar geloof ik niets van, want het is geheel en al in strijd met de gewoonten van onze jonge vriend. Op dit uur van de nacht gaat hij nooit uit, vanwege zijn zwakke gezondheid. Ga eens mee; ik moet er het mijne van hebben.

Langzaam liepen de twee vrienden door, volkomen onhoorbaar, met hun capes geheel dichtgeknoopt, zodat men het wit van hun overhemden niet zou kunnen zien.

Plotseling greep Raffles Brand bij de arm, en dwong hem te blijven staan.

— Wat is er? vroeg deze verrast.

— Kijk eens naar die twee mannen. Herken je hen niet?

Het gelaat van de twee heren aan de overzijde werd op dat ogenblik bestraald door het licht van een straatlantaarn, en was duidelijk zichtbaar.

Nauwelijks had Brand er een blik op geworpen of hij fluisterde verwonderd:

— De ene is Theodore Watt en de andere is Arthur Bryan, twee leden van de Windsor Club, waarvan jij vice-president bent.

— Je hebt goed gezien, Charles, zei Raffles, zij zijn het inderdaad. Maar voor de drommel. Wat voeren zij hier uit op dit ogenblik? Wat willen zij daar? Konden zij geen betere plaats en geen beter tijdstip hebben uitgekozen om een wandeling te maken?

— Een wandeling, Edward? Het heeft er meer van alsof zij daar op patrouille lopen.

Raffles wierp de jongeman een vragende blik toe.

— Op patrouille lopen? Maar waar-toe in 's hemelsnaam? Dat is toch te dwaas om alleen te lopen.

Hij dacht een ogenblik na en vervolgde toen:

— Het komt er niet op aan wat die twee hier uitvoeren, de hoofdzaak is dat zij mij in de weg lopen, zij versperren de voordeur.

— En het ergste is, dat zij niet voornemens schijnen te zijn, hun wandeling

gauw te staken, hernam Brand. Is er geen andere ingang?

Raffles maakte een gebaar van ongeduld.

— Die is er wel, maar het houdt ons op en het strookt niet met mijn plan. Ik zal het de heren Watt en Bryan vroeg of laat wel eens inpeperen, dat ze mij op deze wijze, al lag het dan niet in hun voornemen, mijn werk hebben bemoeilijkt.

Intussen had het er alle schijn van, dat de twee leden van de Windsorclub inderdaad voornemens waren, hun wandeling voort te zetten, die zeker eigenaardig mocht heten op dat tijdstip en op die plek.

Ook was het duidelijk, dat zij wel degelijk een soort wacht betrokken voor het huis van John Wilkins.

— Zouden zij soms iets van je plannen vermoed hebben? vroeg Brand fluisterend.

Raffles haalde de schouders op.

— Hoe kun je dat nu vragen, Charles. Als dat werkelijk zo was, dan zouden zij mijn identiteit als John Raffles moeten kennen. Daar is geen sprake van.

— Maar wat dan?

— Ja, wat dan? wat dan? herhaalde Raffles geïrriteerd. Ik weet het evenmin als jij. Maar dit ene weet ik, dat wij nu verplicht zullen zijn, het huis aan de achterzijde binnen te gaan, want ik denk er geen moment aan mijn plan te laten varen ter wille van deze heren.

— Hoe komen wij daar?

— Door hier de Parkerstreet over te steken, de eerste zijstraat in te gaan, en dan opnieuw een dwarsstraat te volgen, die ons bij de tuinmuur brengt. Het enige onaangename is dat wij over de muur moeten klimmen, en aldus onze kostelijke kleren vuil zullen maken.

Na dit gezegd te hebben stak Raffles met snelle schreden de straat over, juist toen de beide bewuste leden van de Windsor Club zich weer hadden omgekeerd en met de regelmaat van een klok hun wandeling hadden hervat.

Lang voor zij nogmaals zouden omkeren, hadden Raffles en Brand de zijstraat bereikt.

Het was hier veel donkerder en volkomen stil.

Aan de linkerzijde bevond zich, op ongeveer tien meter van de hoek, een tamelijk lage tuinmuur.

In een ommezien zat Raffles er boven op, door gebruik te maken van een enigszins vooruitstekende steen.

Aan de andere kant van de tuinmuur aangeland, wendde Raffles zich naar Brand om en fluisterde:

— Alles is voorlopig veilig, volg mij op dezelfde wijze.

Brand zette zijn voet op zijn beurt op de oneffenheid, die Raffles tot steun had gediend en enkele seconden later stond hij naast zijn vriend in de rulle aarde van een bloembed.

Zij bevonden zich nu vrij dicht bij de achtergevel van het huis.

Raffles trad regelrecht op de deur toe die zich in het midden van de gevel bevond en onderzocht het slot op de tast.

— Niet veel zaaks, mompelde hij zacht voor zich heen. Het lijkt wel een speelgoed dingetje uit de dertig cents bazar.

Onder het spreken had hij reeds een klein tasje te voorschijn gehaald en daaruit een paar fijn vernikkelde instrumentjes genomen.

Geen vijf minuten later had hij het slot van de deur, zonder enig ander gerucht dan wat licht gekras, geopend.

Raffles duwde de deur behoedzaam verder open en wenkte zijn vriend hem te volgen.

Zodra hij de deur achter zich gesloten had, ontstak Raffles zijn zaklantaarn, om zich te kunnen oriënteren.

De deur bleek een smalle lange gang af te sluiten, die blijkbaar rechtstreeks doorliep tot aan de vestibule van het huis.

Links en rechts voerden twee wenteltrappen naar de eerste verdieping, met een tussenruimte van bijna tien meter.

Raffles liet een goedkeurend gemompel horen.

— Wij zijn binnen de vesting, fluisterde hij, al zijn wij er niet binnengedrongen langs de koninklijke weg.

— De hoofdzaak is dat wij er zijn, meende Brand. Welke trap moeten wij op?

— Als ik mij niet vergis de tweede, antwoordde Raffles. Het komt er trouwens weinig op aan want zij zullen wel alle twee naar de eerste verdieping voeren en daar weet ik de weg in het donker. Volg mij maar. Maar laat ons eerst onze maskers voordoen.

De beide mannen bonden zich een zwart masker voor het gelaat en begaven zich vervolgens naar de aangewezen wenteltrap, die zij zonder enig gerucht te maken op gingen.

HOOFDSTUK V

OP DE DREMPEL VAN HET GRAF

Het licht van de zaklantaarn tekende grillige schaduwen op de witte muur van het trappenhuis.

De beide mannen bereikten nu een groot portaal van zeshoekige vorm, waarop verscheidene deuren uitkwamen.

Raffles scheen een ogenblik na te denken en richtte toen zijn schreden naar een brede met een kostbare loper bedekte gang, die op het portaal ter hoogte van de wenteltrap uitkwam.

Hij gaf Brand een zwijgende wenk, die hem vol vertrouwen volgde.

Hij wist dat hij op zijn vriend kon vertrouwen.

Zonder aarzelen liep Raffles door, met zijn lantaarn in de linkerhand, tot een dwarsgang.

Raffles bracht zijn mond zo dicht mogelijk bij het oor van Brand en fluisterde:

— Wij moeten nu links af; de werkkamer, waar de brandkast staat, is de laatste aan onze rechterhand.

— Die is dus aan de straat gelegen?

— Raffles knikte bevestigend.

— Zeg eens even, Edward, zei Brand, zou dat misschien in verband kunnen staan met het feit dat die twee heren, daar nog steeds voor de woning op en neer lopen?

Raffles wierp Brand een vragende, verwonderde blik toe.

— Hoe bedoel je dat? vroeg hij op fluisterende toon. Je denkt toch, hoop ik, niet dat die twee leden van de Windsor-Club ook... hm... dit vak, zullen wij maar zeggen, uitoefenen?

— Maar wat voeren zij dan uit? hernam Brand enigszins ongerust.

Raffles haalde ongeduldig de schouders op.

— Ik weet het niet, en om je de

waarheid te zeggen kan het mij op dit ogenblik weinig schelen. Misschien zullen wij het dezer dagen wel uit hun eigen mond vernemen. Laten wij nu maar aan het werk gaan, want het zal zo aanstonds twee uur slaan.

De twee vrienden gingen de dwarsgang in, maar plotseling bleef Raffles staan en greep Brand bij de arm.

— Wat is er? vroeg de jonge man, verschrikt door dit plotselinge gebaar.

— Hoor je niets? vroeg Raffles fluisterend.

Brand deed nog een paar stappen vooruit en bleef toen in luisterende houding staan.

Toen vernam hij een geluid, dat uit de werkkamer scheen te komen.

Het was de klank van voetstappen, zacht maar duidelijk waarneembaar, onafgebroken en zo geregeld als een uurwerk.

Ontegenzeggelijk liep daar binnen iemand onafgebroken heen en weer.

En de man die dat deed, scheen zacht in zichzelf te praten.

Ineens hield dit geluid op, er werd een lade opengetrokken en met een smak weer dichtgeschoven. Daarna leek het alsof er een stoel werd verschoven; ten slotte bleef alles stil...

De twee vrienden wierpen elkander een verwonderde blik toe.

Brand boog zich zo dicht mogelijk naar Raffles over en fluisterde:

— De bewoner van die kamer is wakker, ik geloof dat het tijd is om benen te maken.

Raffles antwoordde niet, maar ging, het licht van zijn lantaarn dempende, verder de gang in.

Een rossig lichtschijnsel, afkomstig van het licht in de werkkamer, dat on-

der de deur doorscheen, liep als een gouden streep over het linoleum, waarmee de vloer van de gang hier bedekt was.

Raffles sloop nog meer naderbij, als door een onweerstaanbare macht aange trokken en wenkte Brand hem te volgen.

Raffles bukte zich en bracht zijn oog voor het sleutelgat.

Wat hij daar zag, scheen hem veel belangstelling in te boezemen, want hij bleef een poos in dezelfde houding staan.

Toen richtte Raffles zich eensklaps op, en tot zijn grenzeloze verbazing zag Brand, dat hij krachtig en nadrukkelijk op de deur klopte, en bijna op hetzelfde ogenblik draaide Raffles de knop van de deur om, en trad binnen, met zijn revolver in de vuist.

Ten zeerste verbaasd en niet minder nieuwsgierig volgde Brand hem, en wierp over de schouder van Raffles heen een blik in het helder verlichte vertrek.

Het was een fraaie en ruime kamer, waaraan geen kosten waren gespaard om het te maken tot een zeer aangenaam en weelderig verblijf.

Voor drie ramen hingen zware, bronskleurige, dikke velours gordijnen.

Voor een schrijfbureau, stond, met krijt wit gelaat, met de grote holle ogen naar de deur gewend, een man.

Die man was John Wilkins.

In de rechterhand hield hij een revolver, waarvan de loop zoëven tegen zijn slaap had gerust, en die hij thans langzaam liet zakken.

Op het tafelblad lagen enige ter verzending gereed gemaakte brieven en een vel papier, dicht ineen geschreven, met het kleine, maar duidelijke handschrift van de jonge miljonair.

Nog zelden had Brand een gezicht gezien, waarop zich angst, vrees en tevens de sporen van een ernstige, slopende kwaal, zo duidelijk gegrift waren.

Wilkins had zijn revolver met een langzaam gebaar op het tafelblad laten zinken.

Hij staarde een poos onafgebroken en onbeweeglijk naar de twee nachtelijke bezoekers, terwijl zijn bloedeloze lippen lichtelijk trilden, en er een flau-

we blos, dicht onder de ogen, op zijn magere wangen verscheen.

Hij bevochtigde zijn strakke lippen met de tong en vroeg nauwelijks hoorbaar:

— Wie zijt gij?

Raffles kwam een paar stappen naderbij, deed alsof hij zijn revolver monsterde en antwoordde toen op zachte hoffelijke toon:

— Wij zijn inbrekers, Mr. Wilkins en wij kwamen hier om u te bestelen.

De jongeman liet zijn blikken van de een naar de ander gaan.

— Bestelen...? mompelde Wilkins... en komt gij daar zo rond voor uit?... Dat kunt gij toch niet menen.

— Wij menen het integendeel, in volle ernst. Waarom zouden wij u willen bedriegen, onder omstandigheden als waarin wij u zoëven hebben aangetroffen?

— Wat bedoelt gij daarmee? vroeg Wilkins schor.

— O, gij behoeft voor ons geen comédie te spelen, wij hebben het maar al te goed gezien. Gij hebt zoëven zelfmoord willen plegen.

John Wilkins boog het hoofd en er verscheen een smartelijke trek op zijn bleek gelaat.

Als onwillekeurig dwaalden zijn ogen naar de pendule, die op de marmeren schoorsteenmantel stond, en die zeven minuten voor twee aanwees.

Raffles had deze oogopslag gevolgd.

Plotseling, zonder een ogenblik te aarzelen, trad hij naar de schrijftafel en duwde de jongeman zacht op zij.

Voor deze er op bedacht was, nam hij het dichtbeschreven vel papier op en keek het vlug door.

Toen wierp hij de jongeman een veelbetekenende blik toe, legde het vel papier weer neer, begaf zich snel naar een der vensters, opende het gordijn op een kier, en wierp een blik op straat.

Daarginder, op het trottoir voor het hek, liepen de twee leden van de Windsor Club, nog steeds met elkander in gesprek, en nu en dan een steelse blik werpend op het huis, dat zij schenen te moeten bewaken.

Raffles volgde hen met de ogen, tot-

dat zij niet meer zichtbaar waren door een vooruitstekende vleugel van een huis.

Toen wendde hij zich tot Wilkins en zei haastig, op gedempte toon:

— Luister. Ik geloof, dat ik begin te begrijpen hoe de zaken staan; gij hadt u voor twee uur van het leven willen beroven.

Wilkins knikte bevestigend.

— Zo is het, kwam het hees over zijn lippen.

Raffles trad snel op het raam toe, en schoof het onhoorbaar een paar decimeters open.

Toen, voor de twee anderen beseften wat hij van plan was, greep hij de kleine revolver van het tafelblad, richtte het wapen naar een hoek van de vloer, dicht bij het op een kier staande raam en haalde de trekker over.

Een korte, scherpe maar niet erg luide knal klonk.

— Waarom doet gij dat? riep Wilkins verschrikt uit.

— Ik zal u aanstonds de reden uitleggen, antwoordde Raffles haastig.

Hij liep naar de gangdeur, en draaide deze op slot.

Toen wendde hij zich weer tot de jongeman en vervolgde:

— Het is mogelijk dat een uwer bedienden het schot gehoord heeft, al slapen zij natuurlijk hier een eind van daan. Mocht een hunner inderdaad hier komen, dan zegt gij dat het niets te betekenen heeft, dat gij wat laat gewerkt hebt, dat gij uw revolver hebt willen nazien, en dat het wapen bij ongeluk is afgegaan, maar dat de kogel u niet geraakt heeft.

De voorzorg was echter overbodig, want alles bleef stil in het grote huis.

De korte droge knal van de kleine revolver was blijkbaar in de dienstbodenkamers niet gehoord, maar op straat wel, want toen Raffles opnieuw door de kier van het gordijn loerde, zag hij hoe Watt en Bryan aan de overzijde van de straat stonden, en een naderende taxi wenkten.

De chauffeur stopte, de twee leden van de Windsor Club stapten in en de auto reed weg.

Toen Raffles de gordijnen liet dichtvallen, liet de pendule twee tinkelende slagen horen.

Raffles liet de kleine revolver in zijn zak glijden, stak zijn eigen wapen bij zich, strekte zich in een der armstoelen uit en haalde zijn sigarettenkoker te voorschijn.

Door de gaten van het masker bleven zijn helder grijze ogen een poos onderzoekend op het gelaat van John Wilkins gevestigd, die nog altijd, half versuft door de aandoeningen, en gewaarwordingen van het laatste uur tegen de rand van de schrijftafel leunde.

Raffles stak een sigaret op en zei:

— Ik moet beginnen met u mijn verontschuldigen aan te bieden, Mr. Wilkins, dat mijn metgezel en ik gemaskerd blijven, maar wij hebben beiden redenen om ons incognito te bewaren, want ik heb u reeds medegedeeld, dat wij inbrekers zijn. Om duidelijker te zijn, zou ik hieraan willen toevoegen, dat wij het op gindse brandkast voorzien hadden, en dat wij waarschijnlijk reeds zouden bezig zijn, onze krachten daar op te beproeven, wanneer dit incident niet tussenbeide ware gekomen.

Hij wachtte even om de indruk, die zijn woorden maakten, na te gaan.

Wat Charles Brand betreft, die begreep van het voorval niets.

Het was hem volkomen onverklaarbaar, waarom Raffles het raam had open geschoven, waarom hij een revolverschot had gelost en wat thans zijn gehele houding te betekenen had.

Maar spoedig zou alles hem duidelijk worden.

Wilkins had zwijgend toegelisterd, en liet zich nu in de bureaustoel voor zijn schrijftafel vallen, bedekte zijn ogen met de hand en liet een droge snik horen.

— Het kan mij niets meer schelen, zei hij op doffe toon. Ga gerust uw gang hier in deze lade liggen de sleutels van mijn brandkast; ik zal u het nummer van het slot opgeven. Ik heb thans toch niets meer over mijn geld te zeggen, want gij hebt kunnen lezen, dat ik op dat vel papier mijn gehele vermogen vermaakt heb aan de Club der zelfmoor-

denaars, in de persoon van Mr. Jonathan Blackwater, de voorzitter van die club.

Raffles liet een kort lachje horen.

— Ik stel uw vriendelijkheid zeer op prijs, Mr. Wilkins, maar ik behoor tot een zeer eigenaardig soort inbrekers. Gij moet namelijk weten, dat ik mijn beroep beschouw als een soort sport, dat ik er moeite voor wil doen, en dat ik niets ten geschenke wil krijgen. Bovendien vind ik het onbehoorlijk, dat men geld afneemt van een man, die pas een poging heeft gedaan om een einde aan zijn leven te maken. Gij hebt nu waarlijk genoeg emoties doorleefd in een korte spanne tijds en ik wil die niet vermeerderen, door op zulk een indelicatete wijze uw vermogen aan te spreken. Neen, Mr. Wilkins, die brandkast is even veilig voor mij, alsof ik de zekerheid had, dat er zich geen cent in zou bevinden.

— Maar wat wilt gij dan eigenlijk? riep Wilkins uit, terwijl hij zijn wanhopig gelaat naar de beide gemaskerde vreemdelingen ophief.

— Ik wil uw geschiedenis vernemen, Mr. Wilkins, antwoordde Raffles eenvoudig. Zoëven zijn wij juist op tijd binnengekomen om u te beletten, een einde aan uw leven te maken en ik geloof niet te ver te gaan, als ik zeg, dat wij thans wel enig recht hebben, te vernemen, welke redenen u daartoe gebracht hebben.

Wilkins scheen te aarzelen.

Hij monsterde de beide mannen nogmaals met grote aandacht en zei toen

aarzelend:

— Gij ziet er uit als heren van standing. Hoe komt het dat gij...?

— Dat wij onze bezoeken op zulk een eigenaardige tijd en zulk een zonderling doel brengen? vulde Raffles de zin aan. Wel, dat is een hele geschiedenis op zichzelf, zeker niet zonder belang, maar die thans te lang zou duren. Wellicht verneemt u deze later wel eens. Neem er voorlopig genoeg mee, dat ik u mijn naam noem; ik ben John Raffles, en dit is mijn trouwe matgenoot, die al mijn avonturen deelt.

Bij het horen van de naam had Wilkins snel het hoofd opgeheven.

— De gentlemen-inbreker? vroeg hij op ongelovige toon.

— Zo noemt men mij wel eens, Mr. Wilkins.

— Ik heb altijd gedacht dat Raffles een fictie was. Een verdicht persoon, ontsproten aan een geest van iemand die over veel fantasie beschikt.

— Dat was dan een dwaalbegrip, Mr. Wilkins. John Raffles is een man van vlees en bloed, en hij zit op het oogenblik tegenover u, verlangend om uit uw mond de reden te vernemen, die u er toe bracht, zo jong nog en zo rijk naar de revolver te grijpen.

— Nieuwsgierigheid dus, Mr. Raffles? vroeg Wilkins op scherpe toon.

— Nieuwsgierigheid moogt ge het niet noemen, antwoordde Raffles ernstig. Het is oprechte belangstelling; misschien kunnen wij, mijn vriend en ik, u wel helpen.

HOOFDSTUK VI

DE BIECHT VAN EEN STERVENDE

Wilkins schudde treurig het hoofd.

— Ik ben niet meer te helpen, mijnheer, en uw tussenkomst is nutteloos geweest, zei hij op doffe toon.

— Nutteloos? herhaalde Raffles. Die twee heren, die daar als jakhalzen op hun prooi stonden te loeren, tot gij uw woord zoudt hebben gehouden, zijn toch immers vertrokken?

— O, ja, maar denkt gij soms, dat zij morgen, of over een paar dagen, niet zouden bemerken, dat ik hen bedrogen heb? zei Wilkins op bittere toon.

— En wat zou dat dan nog?

— Ik kan wel zien dat gij niet op de hoogte zijt van de statuten van onze Club, riep Wilkins uit.

— Wat schrijven die statuten dan wel voor?

— Onder meer, dat de man, die door het lot is aangewezen, een eind aan zijn leven te maken, dit binnen vier en twintig uur moet hebben gedaan.

— En als hij dit niet doet?

— Dan neemt de club zijn taak over.

— Maar als gij tegen uw zin de hand aan u zelf zoudt slaan, waarom neemt gij dan niet de vlucht? Gij zijt immers rijk genoeg om te kunnen gaan, waarheen gij maar wilt?

Wilkins haalde de schouders op, met een ongeduldig gebaar.

— Dat zou hem weinig baten, mijnheer. De club heeft overal haar vertakkingen. Waarheen ik mij ook zou begeven, ik zou altijd door minstens twee leden worden nagereisd, al ging ik naar de Noordpool.

— Maar dan zijn de leden van die club der zelfmoordenaars, bloeddorstige schavuiten, liet Brand zich ontval-

len.

— Daarin vergist ge u, mijnheer, zei Wilkins kalm. Zij allen behoren tot de hoogste standen der maatschappij, op enkele uitzonderingen na. Wij hebben ons nu eenmaal door een eed gebonden en hij die die eed niet gestand doet stelt zich buiten de wet.

Raffles schudde het hoofd.

— Gij moet het mij niet ten kwade duiden, mijnheer Wilkins, als ik zeg, dat deze opvattingen niet de mijne zijn. Niemand heeft het recht te beschikken over het leven van een medemens, en daarom acht ik ook de doodstraf de schandelijkste instelling, die ooit door een menselijk brein is uitgedacht; de doodstraf, en de oorlog. Trouwens verkrijgt deze jacht op meinedigen een verdacht bijsmaakje door de bepaling dat hij, die zich van het leven heeft beroofd, alles wat hij bezit aan de club moet vermaken. Wilt gij mij eens zeggen, waartoe dat dient?

— Het is eigenlijk een geheim, maar ik wil het u wel zeggen: dat geld is bestemd om aan de clubleden, zolang zij nog van het leven kunnen genieten, de mogelijkheid te verschaffen zich de meest weelderige genoegens te veroorloven. Al het geërfd kapitaal wordt pons-pons gewijze onder de leden verdeeld.

— Wat een doortrapt egoïsme, mompelde Raffles.

Daarop vervolgde hij luid:

— Maar nu hebt gij mij nog altijd niet geantwoord op de vraag, welke ik u zoëven gesteld heb. Ik wenste gaarne te vernemen, wat er u toe gebracht heeft, lid van deze sinistere club te wor-

den.

Wilkins scheen een ogenblik te aarzelen; toen hief hij het hoofd op als iemand die een besluit heeft genomen.

— Ik zie niet in, waarom gij het niet zoudt mogen weten; voor mij is het leven nu toch ten einde zei hij op bittere toon.

Hij keek een ogenblik strak naar het tafelblad, waarop de brieven lagen, welke hij geschreven had en hernam:

— Och, het is eigenlijk zeer eenvoudig. Ik ben lijdende aan een kwaal, waarvoor geen kruid gewassen is. Ik heb nog slechts enkele jaren te leven. Een paar maanden geleden hoorde ik voor het eerst van het bestaan van de Club der zelfmoordenaars.

— Van wie, als ik vragen mag?

— Van de voorzitter, Jonathan Blackwater. Hij wist hoe het met mij stond, en hij gaf mij de raad een prikkel, een sensatie te zoeken, die de laatste jaren van mijn leven althans nog enigszins genietbaar kon maken. Er zijn veel ongeneeslijk zieken onder de leden, en verder mensen die bedrogen zijn in hun liefde voor een meisje of die door een diepe hypochondrie, een zwaarmoedigheid zijn aangetast, zodat het leven voor hen een last geworden is.

— Zijn er veel leden?

— Op het ogenblik zijn er honderd-zestig. Iedere maand heeft er een loting plaats, waarbij hij die een zwarte ivoren kogel uit de vaas trekt zich verplicht, binnen vier en twintig uur een einde aan zijn leven te maken, en al zijn bezittingen aan de club na te laten.

— En ter controlering krijgen de aspirant-zelfmoordenaars dan zeker steeds een lijfwacht mee? vroeg Raffles sarcastisch.

— Zo is het.

— Daarmee is dus de aanwezigheid van twee heren die ik toevallig ken, op dit late uur van de nacht voor uw woning verklaard. Ga voort, wat ik u verzoeken mag.

— Och, de rest is spoedig verteld, vervolgde Wilkins. Ik heb reeds vier welbekende stadgenoten de dood zien in gaan, zonder een spier van hun gelaat te vertrekken, dat moet ik zeggen.

Wilkins zweeg even, en staarde in gedachten voor zich uit.

Toen ging hij voort.

— Gisteren was er weer een bijeenkomst. Ik had een voorgevoel, dat het thans mijn beurt zou zijn, en het bedroog mij niet. Ik trok de zwarte kogel en mijn lot was bezegeld. Ik kreeg een zwarte toga aan, en van dat ogenblik af moest ik mij beschouwen als een ter dood veroordeelde. Maar toen braken er voor mij vreselijke uren aan. Het is waar dat ik had afgerekend met het leven, hetwelk voor mij slechts jaren van lijden zou zijn, maar toen ik het mijzelf moest benemen, toen begon mij de moed te ontbreken.

— Een zeer gewoon verschijnsel, mompelde Raffles.

— Ik wilde mij trachten te verzetten; ik werd laf; ik wilde vluchten.

— Maar dat was u zeker onmogelijk? vroeg Raffles op zachte toon.

— Volkomen onmogelijk, mijnheer. Ik begreep aldra dat er geen ontkomen mogelijk was, mijnheer, vervolgens Wilkins en ten slotte na een vreselijke dag te hebben doorgebracht, maakte ik mijn testament op, schreef een paar afscheidsbrieven aan vrienden en maakte mij gereed mijn woord gestand te doen. Als gij vijf minuten later waart gekomen, zoudt gij hier slechts een lijk hebben aangetroffen.

Raffles was opgestaan en kwam naar hem toe.

Hij legde hem de hand op de schouders en zei op zachte toon:

— Gij hebt zeker vreselijke momenten doorleefd. Ik zeg u het toeval, dat mij hier tijdig deed binnentreden. Gij zijt nog jong, gij moogt de hoop op herstel niet laten varen, ondanks alle geneesheren ter wereld, en zelfs al ware het dat gij voor er enige jaren verlopen zijn zoudt moeten sterven, dan zoudt gij toch niet het recht hebben, de hand aan u zelf te slaan. Uw twee achtervolgers zijn thans naar huis gegaan, in de waan, dat gij u zelf een kogel door het hoofd hebt gejaagd; pak direct uw koffers en ga op reis.

— En als men ontdekt, dat dat revolvershot bedoeld was als een mislei-

ding? vroeg Wilkins op wanhopige toon.

— Dan hebt gij niets anders te doen, dan mij er van in kennis te stellen, als gij vrees koestert voor uw leven, en ik beloof u, dat ik u in veiligheid zal weten te brengen.

De jongeman staaide Raffles verwonderd aan.

— Denkt gij dat gij dat zoudt kunnen doen?

— O, zeker, Mr. Wilkins. Ik beschik over middelen, die ik nu niet nader wil omschrijven. Uw medeleden moeten zeer sterk en slim zijn, als zij mij willen verslaan.

Met een onwillekeurig gebaar greep de jonge miljonair de handen van zijn zonderlinge bezoeker.

Op zijn bleke wangen verscheen weer wat kleur, en zijn ogen schitterden.

— Ik dank u voor die woorden, mijnheer, riep hij uit. Maar, zo vervolgd

hij aarzelend, gij zult mij toch wel het adres geven waartoe ik mij wenden kan?

— O, jawel, Mr. Wilkins, antwoordde Raffles lachend. Gij hebt u slechts te wenden tot een zekere Mr. Brown, een ontdekkingsreiziger, die slechts enkele dagen van het jaar hier in Londen vertoeft, in zijn woning in de Victoria-street. Het nummer kan ik u tot mijn spijt niet opgeven, maar als gij mij nodig hebt of in gevaar verkeert, dan hebt gij niets anders te doen dan een telegram te zenden aan de portier van de Windsorclub, dan komt het stellig in handen van die Mr. Brown.

— Maar u zegt, dat die Mr. Brown een ontdekkingsreiziger is. Hij kan wel op reis zijn als dat telegram de portier van de Windsor Club bereikt. Hoe zoudt gij mij dan kunnen helpen?

HOOFDSTUK VII

HET PLAN

De opmerking die Wilkins had gemaakt, bracht Raffles aan het nadenken en een ogenblik heerste er stilzwijgen in het vertrek.

Raffles scheen in gedachten te verzinken.

Blijkbaar zon hij op een of ander plan.

Plotseling hief hij het hoofd op.

— Gij kunt zeker, alvorens zogenaamd uit het leven te scheiden, nog wel nieuwe leden introduceren?

Wilkins keek verbaasd.

— Daarvoor is het nu te laat, want ik ben immers zogenaamd dood, zei hij. Het is echter voor aspirant-leden voldoende, als zij zich tot de voorzitter van de club wenden, met het verzoek

om opname, want dat is een bewijs, dat een der leden hem in zijn vertrouwen genomen heeft, en hem van het bestaan der club op de hoogte heeft gebracht. Het staat dan aan het bestuur, onderzoek te doen naar de antecedenten van het aspirantlid.

— Duurt zo'n onderzoek lang?

— Dat hangt er van af. Als het bekende stadgenoten betreft, niet meer dan een paar dagen. Voor Engelsen voor zover zij niet in Londen wonen, is de termijn ongeveer een week, en voor vreemdelingen, die bij uitzondering ook lid kunnen worden duurt het langer, maar waarom vraagt gij dat?

— O, uit louter nieuwsgierigheid, antwoordde Raffles op luchtige toon.

Hij had een snelle blik gewisseld met Charles Brand en hernam:

— Het blijft dus afgesproken, Mr. Wilkins, gij vertrekt zo spoedig mogelijk uit Londen, gij zijt rijk en kunt gaan waarheen gij wilt, al was het naar Afrika of Australië. Ik moet hieraan toevoegen, dat uw medeleden van de club natuurlijk aanstonds de bladen zullen doorlezen en argwaan krijgen als zij daarin niets vinden over uw zelfmoord. Zorg dus dat gij uit de voeten zijt, voor het zover is.

— Ik beloof het u, mijnheer, riep Wilkins uit, terwijl hij de hand van de Grote Onbekende greep en die krachtig drukte.

— Dan kunnen wij nu afscheid van u nemen, en ik herhaal: mocht gij in angst of ongerustheid verkeren, mocht gij iets verdachts zien of horen, stuur dan onmiddellijk een telegram aan de portier van de Windsor Club, geadresseerd aan James Brown.

De beide vrienden waren opgestaan.

Zij hadden hun tassen ter hand genomen en maakten zich gereed om het vertrek te verlaten.

Op de drempel wendde Raffles zich om, en zei nog eens ernstig:

— Gij belooft mij op uw erewoord, Mr. Wilkins, dat gij niet zult trachten een eind aan uw leven te maken maar dat gij moedig zult afwachten, wat het lot over u beslist?

— Ik beloof het u.

— Goed. Adieu, en neem direct de nodige maatregelen.

Het volgende ogenblik viel de deur achter Raffles en Brand dicht.

Zonder zich te haasten liepen de twee vrienden de trap af, en verlieten het huis langs dezelfde weg, waarlangs zij binnengekomen waren.

Zij overtuigden zich dat de weg veilig was, sprongen weer over de tuinmuur en liepen even later, alsof er niets was voorgevallen, in de Parker Street nadat zij zich in de stille zijstraat van hun maskers ontdaan hadden.

Geruime tijd bleef Raffles het stilzwijgen bewaren.

Eindelijk zei hij op zachte toon:

— Ik geloof inderdaad niet, dat de

arme jongen, nu ik hem eens goed van dichtbij heb bekeken, veel langer dan een paar jaar te leven heeft. Maar niettemin ben ik blij, dat er van onze oorspronkelijke onderneming niets gekomen is, of liever dat zij anders is verlopen, dan wij ons hadden voorgesteld.

— Wat stond er in dat briefje? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Wel, het was een aanwijzing voor zijn notaris, om wat spoed te zetten achter de afwikkeling van zijn nalatenschap.

— Hij zou dus werkelijk al een testament ten gunste van die onbehaaglijke club hebben gemaakt?

— Daaraan valt, dunkt mij, niet te twifelen. Voor zover ik het begrepen heb, moet ieder lid aanstonds de nodige maatregelen daartoe treffen.

— Maar waarom vroeg je eigenlijk of het moeilijk is om toegang tot die club te krijgen? Jij bent toch zeker niet van plan om er lid van te worden? vroeg Brand op spottende toon.

— Toch wel, antwoordde Raffles kalm.

— Dat meen je niet, riep Brand verschrikt uit.

— In volle ernst. Dat wil zeggen: ik meen het in ernst om er lid van te worden, maar wat de verplichtingen van het lidmaatschap betreffen, dat is een andere geschiedenis.

— Wat is dan je doel, als ik vragen mag? vroeg Brand.

— Wel, heb je dat nog niet begrepen? Ga toch eens na, hoe goed gespekt de kas van die club moet zijn, Charles. Iedere maand komt er een fortuin bij, en al dat geld is eigenlijk op zeer immorele wijze verkregen. Welk een prachtig veld ligt er voor ons braak.

— Maar je kunt je toch niet opgeven als Lord Aberdeen? ging Brand voort.

— Daarvan is natuurlijk geen sprake hernam Raffles glimlachend. Lord Aberdeen verkeert in een uitnemende gezondheidstoestand, Gode zij dank. Hij is welgesteld, nog vrijgezel en zonder amoureuze perikelen, kortom hij heeft volstrekt geen reden om ontevreden te zijn met zijn lot. Neen, wij zullen na-

tuurlijk een andere naam moeten aannemen, maar dat is geen groot bezwaar.

— Wij? vroeg Brand een weinig ongerust.

— Natuurlijk. Je bent toch niet van plan, om mij hier alléén voor te laten opdraaien? vroeg Raffles op quasi verontwaardigde toon. Ik ben er beslist op gesteld, dat je me gezelschap houdt.

— Ik ben tot je dienst, Edward, op één voorwaarde.

— En die is?

— Dat, als ik het zwarte balletje mocht trekken, ik er geen moment over denk om me door het hoofd te schieten.

— Daar bestaat volstrekt geen vrees voor, Charles; wacht maar eens af, hoe ik dat zaakje aanpak.

— Goed dan. Wanneer zullen wij met die grap beginnen.

— Direct. Je weet natuurlijk evengoed als ik, dat Blackwater evenals Watt en Bryan lid zijn van de Windsor Club, en ik heb dus alle gelegenheid hen te spreken te krijgen.

— En in welke gedaante zullen wij ons aanmelden?

— Nu, als inwoners van Manchester, bijvoorbeeld. Ik heb daar enige tijd vertoefd als een zekere Lord Sutherland, die daar heel wat in de melk te brokken had. De man was zeer vermogend en had redenen te over om hem rijp te maken voor de zeis van Magere Hein.

— En ik?

— Ik introduceer je. Je wilt een einde aan je leven maken, omdat je door je geneesheer bent opgegeven. Je hebt galstenen, nierstenen, hypochondrie, een bochel of iets dergelijks ongeneeslijks. Ik laat je zelf de keus.

Brand had een benauwd gezicht getrokken.

— Die bochel staat mij niet erg aan, kwam hij. Weet je niets anders?

— Ik noemde toch reeds wat op, amice. Maar, zoals ik zeg, ik laat het geheel aan je zelf over. Vindt je, bijvoorbeeld geelzucht interessanter of, bijvoorbeeld, een maagkwaal, dan belet je niets die kwalen voor te wenden. Als het maar iets is, hetgeen je het verder leven tot een plaag maakt.

— Nu, dat is dan de grootste moeilijkheid niet, zei Brand lachend. En als wij eenmaal lid zijn. Wat dan?

— Dan zal de rest van een leien dakje lopen, antwoordde Raffles. Wij zullen dan niets anders te doen hebben, dan de kat eerst uit de boom te kijken, en de nodige voorbereidingen te treffen. Het liefst zou ik een ceremonie meemaken, als waarvan onze vriend Wilkins ons een korte beschrijving heeft gegeven.

— En als jij of ik dat zwarte balletje trekken? riep Brand uit.

— Dan slikken wij dat ding in, of moffelen het weg en tonen een wit balletje. Wij zullen ons er wel uit weten te redden. Trouwens het lot zou wel bijzonder tegen ons zijn, als juist wij, dit aardse tranendal zouden moeten verlaten.

— En wat doen wij tot die tijd?

— Wel, leven zoals wij het gewoon waren. Men zal daarginds Lord Sutherland en zijn melancholieke vriend Sir George Bryan weinig te zien krijgen, en onze zaak wordt op dezelfde voet voortgezet.

HOOFDSTUK VIII

HET PLAN WORDT UITGEWERKT

Er waren drie weken verlopen sedert het nachtelijke avontuur van de Grote Onbekende en zijn vriend Charles Brand in de Parkerstreet.

Alles was naar wens gegaan, en het had Raffles betrekkelijk weinig moeite gekost zichzelf en de gewaande Sir George Bryan, baronet als lid van de Club der Zelfmoordenaars te doen aannemen.

Beiden hadden zich danig vermomd naar Jonathan Blackwater begeven en deze in vertrouwen medegedeeld, dat zij op de hoogte waren van het bestaan der Club, waarvan hij het presidentschap bekleedde.

Zij gaven hem hun wens te kennen om lid te worden, en moesten daarop enige vragen beantwoorden.

Merkwaardig genoeg, vroeg Blackwater allereerst naar de staat van hun vermogen, en pas daarna stelde hij belang in de reden, welke hen er toe bracht, lid van de club te worden.

Lord Sutherland, verklaarde dat hij tien redenen voor één had om een einde te maken aan een leven, dat hem ondraaglijk was geworden, en Sir George had met een grafstem te kennen gegeven, dat hij er aan wanhoopte zijn melancholie en zwaarmoedigheid te boven te komen, zodat hem niets anders overbleef, dan in het koele graf rust te zoeken.

President Blackwater had verklaard dat hij nader onderzoek moest doen, waarna Raffles hem naam en adres had opgegeven van een aantal vrienden en kennissen te Manchester.

Blackwater had bij deze heren informaties ingewonnen en het antwoord

scheen gunstig uit te vallen, dat de beide aspirant-leden van de sinistere club twee weken nadien met enige plechtigheid werden geïnstalleerd.

Hiermede was de zaak afgelopen, en de twee vrienden behoeften niets anders te doen, dan zich van tijd tot tijd in het Clubgebouw in de Fenchurchstreet te vertonen.

Van John Wilkins hadden zij niets meer vernomen, waaruit zij opmaakten dat de jonge miljonair goed en wel Londen had verlaten.

En toch was het bijna zeker, dat het bestuur van de Club der Zelfmoordenaars moest weten dat Wilkins zijn verplichting niet was nagekomen, daar anders een bericht van zijn zelfmoord wel in de dagbladen zou hebben gestaan.

Hoe het ook zij, voorlopig waren de leden van de club zijn spoor bijster.

Zo brak langzamerhand de 21ste van de maand wederom aan, de dag waarop volgens de voorschriften een der leden van de Club der Zelfmoordenaars dit leven zou moeten verlaten.

Raffles en Brand maakten zich echter, zoals men wel begrijpen kan, volstrekt niet ongerust, want al hadden zij ieder een half dozijn zwarte kogels getrokken dan zouden zij er nog geen ogenblik aan denken, naar betere gewesten te verhuizen en hun vermogen aan de Club na te laten.

In de namiddag van die dag werden de beide nieuwe leden, plechtig in kennis gesteld van het ceremonieel, en de weg die zij zouden moeten volgen, teneinde de zittingzaal te bereiken.

Men vertrouwde blijkbaar de twee sombere, in zichzelf gekeerde heren volkomen.

Het was omstreeks twaalf uur in de nacht, toen Raffles en Brand deugdelijk vermomd, de vestibule van het clubgebouw betraden, en de hun aangewezen weg volgden, die hen langs de trap, de smalle gang, de beide kamers met hun eigenaardige bewakers naar de zaal voerde, waar de sombere plechtigheid zou plaats vinden.

De beide mannen traden dus, onherkenbaar voor de anderen, in hun witte domino de zaal binnen, en zochten zich een plaats uit, niet ver van het podium.

Het bestuur was voltallig aanwezig en zat zwijgend en roerloos om de doorkist die tot bestuurstafel diende.

Langzaam liep de zaal vol en ten slotte waren alle plaatsen bezet.

Met aandacht volgden Raffles en Brand het verloop van de plechtigheid, die niet afweek van de vorige.

Een voor een werden de leden volgens een nummer afgeroepen, een voor een betraden zij het podium, en een voor een staken zij de hand in de win des doods.

Zo waren er reeds tachtig leden de trap van het podium op- en weer afgegaan, en nog altijd was de zwarte kogel niet getrokken.

De spanning nam ieder ogenblik toe want de kans werd voor de overigen nu voortdurend groter, dat zij de noodlottige kogel zouden trekken.

Het werd vijf en tachtig, het werd negentig... en nog steeds had ieder lid een witte kogel laten zien.

Er waren op die avond honderd een en zestig leden in de zaal.

Met de regelmaat van een klok besteed telkens en nieuw lid het kleine trapje van het podium, om de hand in de vaas te steken, er een kogel uit te halen, en die te tonen.

Honderd vijf en twintig leden hadden een beurt gehad...

Charles Brand, naast Raffles gezeten, wiens beurt reeds voorbij was, voelde zich aangegrepen door een onbehaaglijke gewaarwording, ofschoon hij heel goed wist, dat het er velstrekt niets op

aankwam of hij een witte, dan wel de zwarte kogel zou trekken.

Raffles zat onbeweeglijk voor zich uit te staren, en scheen eveneens een groot belang te stellen in hetgeen er op het podium voorviel.

Na een poos waren er honderd zeven en veertig leden de vaas gepasseerd... en nog steeds geen zwarte kogel.

Iets dergelijks was nog niet gebeurd zolang de club bestond.

Er waren dus nog slechts veertien leden over die hun hand in de vaas moesten steken.

Toen hoorde Charles Brand zijn nummer afroepen.

Hij stond op, met een eigenaardig leeg gevoel in zijn hoofd, en besteed het trapje.

Hij stak zijn hand in de vaas, tastte met een onwillekeurig gebaar even op de bodem van de vaas rond, en greep toen de kogel.

Het was een witte.

Brand nam het balletje tussen duim en wijsvinger en liet het zien.

Het was alsof er een doffe zucht door de zaal ging...

— Alweer een minder.

Voor de dertien leden die thans nog overbleven was de kans wel zeer groot, dat zij de kogel van het noodlot zouden trekken.

Van de dertien leden die nog moesten kiezen waren er na enkele minuten zeven op het podium geweest...

Een grote onrust begon zich van de aanwezigen meester te maken.

Het bestuur had reeds de koppen bijeen gestoken en fluisterend enige woorden gewisseld.

Een dergelijk spel van het noodlot had nog niemand ooit bijgewoond; het streed tegen iedere logica van de kansrekening.

En toch was het feit niet te miskennen; van de honderd een en zestig leden waren er thans honderd acht en vijftig de vaas gepasseerd en nog steeds geen zwarte kogel.

Er bleven thans nog drie leden over, waarvan er een noodzakelijk de zwarte kogel moest trekken.

Het was nu zo stil in de zaal geworden, dat men inderdaad een speld had kunnen horen vallen.

Weer werd een nummer afgeroepen.

Een der leden ging het trapje op en dompelde de hand in de vaas.

Hij trok een witte kogel...

Slechts met moeite weerhield hij een schorre kreet van opluchting.

Als deze man verlangd had naar sensatie, dan had hij daarvan zeker die avond meer dan voldoende kunnen genieten.

De leden zaten thans met uitgestrekte halzen en met hijgende ademhaling toe te zien.

Nummer honderdzestig klonk de stem van de secretaris.

Heel aan het eind van de zaal stond een man op, die zich meer naar het podium sleepte dan hij liep.

Zijn hoofd was gebogen en van tijd tot tijd moest hij blijven staan en zich aan een stoelleuning vastgrijpen om niet te vallen.

Toen hij het doel van zijn tocht bereikte, stak hij sidderend en met afgewend gelaat zijn hand in de vaas van het noodlot.

Het scheen eindeloos te duren voor hij zijn hand weer terugtrok, maar toen hij deze opende, lag daar de kogel, die hij zoëven getrokken had... een witte...

Voor het eerst sedert vele jaren klonk er iets als een juichkreet, gevolg van zo lang opgekropte zenuwen, door de zaal des doods.

De voorzitter stond op, en klopte met zijn hamer op het deksel van de doodkist, schraapte zijn keel, om zijn toespraak te beginnen.

— Geacht auditorium, mij blijft thans niets anders over, dan nummer honderdeen en zestig, dat wil zeggen Theodore Watt, te verzoeken hier te komen en zich te hullen in het gewaad des doods.

Nauwelijks waren deze woorden gesproken, of er lieten zich gedempte kreten van protest horen en in het midden van de zaal stond een man op, die zijn masker afrukte en de kap van zijn domino achterover schoof.

Die man was Theodore Watt.

Hij was zo bleek en als een doek,

was zijn gelaat met zweet overdekt, terwijl zijn ogen een starende uitdrukking hadden, als gevolg van de vreselijke spanning, waarin hij had verkeerd.

Zijn stem had een hese klank, toen hij uitriep:

— Gij moet het mij niet ten kwade duiden, mijnheer de president, maar tegen een dergelijke handelwijze protesteer ik. Ik durf de dood onder de ogen te zien, maar ik wens dat men zich aan de voorschriften houdt.

Jonathan Blackwater haalde onverschillig de schouders op.

— Wat wilt gij dan eigenlijk? vroeg hij.

— Wat ik wil? Een kogel trekken, natuurlijk, riep Watt opgewonden uit.

— Wat valt er nog te kiezen? zei Blackwater geïrriteerd, er is nog slechts één kogel in de vaas en dat is natuurlijk de zwarte.

— Ik vraag u wel excuus, door een vergissing kan er een kogel te veel in de vaas zijn gedaan, riep Watt uit.

— Hij heeft gelijk, lieten enige stemmen zich horen.

Blackwater fronste toornig de wenkbrauwen en riep uit:

— Zulk een beschuldiging is in deze zaal nog nooit vernomen. Het is in strijd met de plechtigheid van deze plaats. Ik zelf doe steeds de kogels in de vaas, en ik behoef toch zeker niet te zeggen dat ik daarbij zeer zorgvuldig te werk ga.

Blackwater nam de vaas op en schudde deze even heen en weer.

— Gij kunt duidelijk horen dat er nog slechts één kogel in is, riep hij uit.

— Best mogelijk, en toch wil ik hem er zelf uithalen. Daarop heb ik recht, riep Watt uit.

— Ja, ja, hij heeft gelijk. Wij moeten ons aan het reglement houden. Ieder aanwezig lid heeft het recht om zelf een kogel te trekken, riepen verschillende stemmen door elkaar.

De voorzitter schoor even met de andere bestuursleden te raadplegen.

Toen hernam hij ncrs.

— Ik betreur het ten zeerste, dat er in onze club iets dergelijks is voorge-

vallen, hetgeen in strijd is met de ernst van het ogenblik. Maar daar de heer Theodore Watt naar de regel der wet gelijk heeft, zo verschijne hij op het podium en overtuige er zichzelf van, dat hij ons nodeloos heeft opgehouden.

Met opgeheven hoofd en kaarsrecht kwam Watt van zijn plaats en liep snel het trapje op en naar de vaas.

Hij nam er de enige kogel uit, die er nog in was en opende de hand...

De kogel was wit.

HOOFDSTUK IX

EEN GOOCHELTRUCJE

In de eerste minuut, voor het besef van deze onmogelijke situatie goed in het brein van de aanwezige clubleden was doorgedrongen, was het doodstil in de zaal.

Maar toen brak een geweldig tumult los.

Het is onmogelijk, de opwinding te beschrijven, die zich van het bestuur en alle aanwezigen in de zaal meester maakte.

Het was niet meer of minder dan een ongehoord schandaal.

Allen schreeuwden door elkander, en de vergaderzaal, waar over het leven van een mens beslist werd, had op dit ogenblik meer van een vismarkt.

Blackwater moest verscheidene malen met zijn hamer hard op de doodkist kloppen, alvorens hij stilte kon verkrijgen.

Toen zei hij met stentorstem:

— Geachte vergadering. Nog nimmer zolang onze club bestaat, hebben wij iets dergelijks beleefd. Er moet hier een apert bedrog in het spel zijn. Ik geef er u mijn woord van eer op, en ik

wil het met een eed bevestigen, dat ik zelf de zwarte kogel in de vaas heb gedaan, in tegenwoordigheid van alle medebestuurleden. Zij zullen dit gaarne eveneens onder ede bevestigen.

— Dat is waar, riepen de bestuurleden als uit één mond. Mr. Blackwater heeft de zwarte kogel in de vaas gedaan.

— Gij hoort het, vervolgde de voorzitter met luide stem. Het kan dus niet anders of er heeft bedrog plaats gehad. Een der leden moet op een of andere wijze de zwarte kogel die hij trok met een witte hebben verwisseld. Ik sommeer de bedrieger, die dit deed, zich direct bekend te maken.

Hij zweeg en scheen op antwoord te wachten.

Het bleef echter doodstil in de grote zaal.

Mr. Blackwater maakte zich gereed zijn vraag nog wat luider te herhalen, toen er buiten de zaal enig gerucht vernomen werd.

Het volgende ogenblik werd er op

een bijzondere wijze op de deur geklopt.

Toen klonk buiten een stem:

— Hier zijn goede vrienden, die met belangrijk nieuws komen.

De voorzitter scheen de stem te herkennen en haalde een kleine hefboom over, die zich naast zijn stoel bevond, en meteen ging de deur open.

Twee mannen traden binnen, beiden reeds tamelijk bejaard, en met bleke gezichten, waarop elk spoor van levensvreugde was uitgewist.

— Mag ik weten, mijne heren wat u op dit ongelegen ogenblik tot ons voert? vroeg Mr. Blackwater.

— Wij vragen excuus, mijnheer de voorzitter, dat wij deze bijeenkomst moeten storen, antwoordde een der heren, maar wat wij u hebben mede te delen is van zeer groot belang.

— Wees dan zo goed op het podium te komen, Mr. Chubb, en deel het de vergadering mee.

Een der bezoekers, de oudste, ging het trapje op en sprak gedurende enige ogenblikken op zachte toon met de voorzitter.

In gespannen afwachting hadden de leden weer op hun stoelen plaats genomen, en zo groot was hun nieuwsgierigheid, dat zij het zonderlinge voorval met de zwarte kogel reeds bijna weer vergeten waren.

Nadat het korte gesprek met Mr. Chubb ten einde was, stond Mr. Blackwater opnieuw op en weer klonk zijn stentorstem door de zaal:

— Hooggeachte vergadering, Mr. Chubb uit Hull, komt ons een zeer belangrijke mededeling doen, die ik niet geheim behoeft te houden, omdat zij ons allen betreft. Zoals wij vermoed hebben is John Wilkins niet dood. Hij heeft zijn eed niet gestand gedaan en woont op het ogenblik in een klein huis in een onaanzienlijke buurt te Hull, blijkbaar van zins om bij het eerste teken van onraad, naar Frankrijk te kunnen oversteken.

Een gemompel van afkeuring en woe-de ging door de rijen der leden.

Mr. Blackwater hernam:

— Mr. Chubb heeft zich met zijn

vriend Drake, eveneens uit Hull, en ook lid van onze vereniging onmiddellijk hierheen begeven om ons hiervan in kennis te stellen. Het spreekt van zelf, dat ons thans slechts één ding te doen overblijft. Wij hebben het spoor van de meinedige gevonden, en wij zullen hem thans niet meer uit het oog verliezen, alvorens hij zijn eed gestand heeft gedaan. Ik hoop dat ik op uw aller medewerking kan rekenen.

Een goedkeurend gemompel ging door de zaal.

— Dan verzoek ik een paar heren ons bij te staan de veroordeelde te bewaken, hernam Blackwater.

Hij had nauwelijks uitgesproken of een der leden trad naar voren.

Het was Lord Sutherland.

Hij maakte een hoofdbuiging voor de president en zei op zijn gewone kelderachtige toon:

— Ik hoop, mijnheer de president, dat gij mij en mijn vriend, Sir George Bryan de eer zult gunnen, aan deze strafexpeditie mee te werken.

Blackwater had enige tijd nodig om zijn medebestuurleden te raadplegen.

Toen wendde hij zich weer tot Lord Sutherland en zei:

— Uw verzoek is ingewilligd, mylord. De club stelt het bijzonder op prijs, dat gij u op deze wijze in haar dienst stelt.

— Ik dank u, zei Lord Sutherland eenvoudig. Mag ik weten wat ik te doen heb?

— Dat is zeer eenvoudig, mylord, antwoordde Blackwater. Gij begeeft u met de heren Chubb en Drake naar Hull, vergezeld door Sir George Bryan, en daar moet uw eerste werk zijn, Mr. John Wilkins op de hoogte te brengen van uw aanwezigheid en het doel daarvan. Gij zijt met uw vieren, en dat zal wel voldoende zijn om zijn woning onafgebroken in het oog te houden. Ik reken er natuurlijk op, dat Wilkins ons niet nogmaals ontsnapt, door een zelfde truc als waardoor de heren Watt en Bryan zich hebben laten beet nemen. Hebt gij hem eenmaal te pakken, dan kan de rest geen bezwaar meer zijn.

— Dat is voldoende, mijnheer de voorzitter, zei Lord Sutherland.

Daarop wendde hij zich tot Mr. Chubb en zei:

— Mijnheer zal dan wel zo goed zijn mij te verwittigen, wanneer hij naar Hull vertrekt?

— Wij zijn voornemens de eerste trein te nemen, die morgenochtend om zeven uur uit Londen vertrekt. Ik hoop er op te mogen rekenen dat gij dan aan het Victoriastation zult zijn.

— Wij zullen niet mankeren, Mr. Chubb, en gaan nu direct naar huis, om onze koffers te pakken en nog een paar uren te slapen. Het is nu een uur.

— Tot morgen dan, mylord.

— Tot morgen, Mr. Chubb.

Nu klopte de voorzitter nogmaals met zijn hamer en zei:

— Mijneheren, het was een avond vol verrassingen, en ik verzeker u, dat er een streng onderzoek zal worden ingesteld naar wat hier zoëven heeft plaats gegrepen; thans echter verklaar ik de vergadering voor gesloten.

Weer viel de hamer, en bij kleine groepjes verlieten de aanwezigen de zaal.

Raffles en Brand behoorden tot de eersten die het clubgebouw verlieten.

Brand scheen van het voorgevallene niets te begripen.

Het geval met de kogel, en thans deze wonderlijke opdracht, die Raffles zo plotseling had aangenomen.

De Grote Onbekende riep een taxi aan die hen tot dicht bij hun huis in de Cromwellstreet zou brengen.

Maar nadat zij enige tijd hadden gereden kon Brand het niet langer uithouden.

— Ik had er een lief ding voor over als ik wist, wat er eigenlijk met die zwarte kogel gebeurd is, begon hij.

— Ben je er inderdaad zo nieuwsgierig naar? vroeg Raffles glimlachend, dan zal ik je niet langer in het onzekere laten, alsjeblieft, hier is dat ding.

Met deze woorden stak Raffles de

hand in zijn zak, en haalde er een zwarte kogel uit.

Charles uitte een kreet van verbazing — Dus jij...? stamelde hij.

— Ja, Charles, ik. Ik heb mij deze kleine grap gepermitteerd, om dat slappe, waardeloze decadente zootje daar-ginds, eens te doen voelen wat werkelijk doodsangst is. Want het blijkt nu maar al te duidelijk, dat al die mensen die zogenaamd de dood zoeken, voor zijn kille greep terugdeinzen als het puntje bij paaltje komt.

— Maar hoe heb je dat in 's hemelsnaam gelapt? vroeg Brand, die nog niet van zijn verbazing bekomen was.

— O, heel eenvoudig; het was een eenvoudig goocheltoertje, ik wist hoe de kogels er uitzagen van een medelid, en toen heb ik er op mijn draaibank in de geheime werkplaats precies zo een gemaakt.

— Maar hoe komt het, dat je juist de zwarte kogel trok, en die kon verwisselen? vroeg Brand.

— Dat was zuiver toeval; ik deed op goed geluk een greep, en het toeval wilde, dat ik de zwarte kogel beet kreeg.

— En als dat eens niet het geval was geweest?

— Dan was mijn grap in zoverre mislukt, dat ik iets anders had moeten bedenken. Wat voor een ander een ongeluk zou zijn geweest, was voor mij een geluk, en zonder geluk vaart niemand wel. Maar ik ben blij, dat het zo gelopen is, want anders hadden wij het avontuur gemist, hetwelk wij thans tegemoet gaan.

— En waarin zal dat avontuur bestaan?

— Over de details moet ik nog eens nadenken, maar ik ben in ieder geval van plan de leden van die onzinnige club, voor zover zij mij in handen vallen, een duchtig lesje te geven, en ik geloof dat ik dat niet beter kan doen, dan door hen te treffen in het enige wat voor hen nog waarde schijnt te hebben, hun beurs.

HOOFDSTUK X

DE ZELFMOORDCLUB WORDT OPGERUIMD

Zodra de twee vrienden thuis waren, en wat gegeten hadden begaven zij zich ter ruste, daar zij de volgende ochtend weer vroeg op de been moesten zijn.

Zij sliepen tot vijf uur en moesten zich toen haasten om nog tijdig de trein naar Hull te halen.

James Henderson, de trouwe chauffeur van Raffles was bijtijds van hun voorgenomen reis in kennis gesteld, want Raffles veronderstelde dat de hulp van zijn trouwe bediende, diens geweldige lichaamskracht en schranderheid, hem van grote dienst zouden kunnen zijn.

Met de Rolls Royce zou Henderson naar Hull vertrekken, en Raffles kon er zeker van zijn, dat hij er even gauw zou aankomen als de trein, en misschien nog wel eerder.

Henderson noteerde de naam van het hotel, waar hij zijn meester zou kunnen treffen, en vertrok daarna direct.

Aan het station troffen de twee vrienden volgens afspraak de heren Chubb en Drake, belast met de taak John Wilkins in het oog te houden en hem desnoods met geweld te dwingen zijn verplichting na te komen.

Het viertal nam plaats in een eerste-klasse coupé en nauwelijks waren zij gezeten of de trein zette zich in beweging.

Daar zij de enige passagiers in de coupé waren, konden zij rustig met elkander spreken.

Eerst liep het gesprek over de fei-

ten van de dag, het wereldnieuws, sport, enzovoorts, alsof men het doel, waarvoor zij op reis waren gegaan, als een bagatel beschouwde.

Raffles echter roerde het eerst hun doel aan, door te vragen:

— Waar woont die Mr. Wilkins ergens?

— In een klein huis in de Nelsonstreet nr 17, antwoordde Drake, zonder nadenken.

Maar dadelijk daarop nam zijn ge-
laat een wantrouwende uitdrukking aan.

— Waarom wenst gij dat eigenlijk te weten, mylord? vroeg hij.

— Om het te weten, Mr. Drake, antwoordde Raffles op een toon van een orakelspreuk.

— Natuurlijk, viel Mr. Chubb hem bij, als Sutherland John Wilkins moet bewaken, dan dient hij toch te weten, waar hij woont.

— Dat is zo, mompelde Drake. Maar laat ons nu eerst vaststellen waar wij zullen logeren. Weet een van de heren een goed hotel?

— Ik ken er een dat uitstekend is, antwoordde Raffles direct. Telkens als ik in Hull kom, stap ik af in « De Gouden Haan ». Het is een ouderwets logement, maar juist daarom, ben ik van oordeel, dat het de voorkeur verdient boven de hedendaagse moderne hotels die weliswaar een overvloed gemakken van allerlei aard bieden, maar daarentegen de oude gezelligheid missen.

— Een waar woord, gaf Mr. Chubb toe.

— Nu, laat ons dan in « De Gouden Haan » afstappen, zei Drake. Daar kunnen wij dan verder overleggen wat ons te doen staat.

Tegen lunchtijd kwamen de reizigers te Hull aan, en lieten zij zich naar het aangewezen hotel brengen, dat aan de grote kade bleek te staan.

Dicht bij de ingang stond Henderson met de armen op de rug te wachten, maar nam geen notitie van Raffles en Brand en deed of hij hen niet kende.

Een half uur daarna zat het viertal aan een welvoorzien dis, en Brand verbaasde er zich in stilte over dat twee mannen, die over niets anders schenen te denken, dan aan zo gauw mogelijk dood gaan, zo flink konden schransen.

Daarna zouden de heren zich wat verfrissen en zich vervolgens onmiddellijk naar het huis van John Wilkins begeven.

Op een in een kantoorboekhandel gekochte plattegrond van de stad Hull, had Drake de Nelsonstreet uit weten te vinden, en gezien, dat deze straat zich bevond aan de grens van de stad, eveneens dicht bij de haven.

— Gaat gij er alleen heen? vroeg Raffles, terwijl hij zich tot Drake wendde.

— Ja, mylord. Ik wil Wilkins het verkeerde van zijn handelwijze onder het oog brengen en zal hem dwingen zijn testament ten voordele van de Club te maken en vervolgens te doen wat wij allen van hem verwachten.

— Ik wens u goed succes, zei Raffles, doodernstig.

Niet zodra had hij zijn hielen gelicht of Raffles wendde zich tot Charles Brand en zei met een veelbetekende blik in zijn ogen:

— Ziezo, er is nu een wig tussen de vijandelijke troepen gedreven en nu is het onze beurt.

— Maar hoe moet het nu met Wilkins? vroeg Brand. De arme vent zal hevig schrikken als hij Drake zo eensklaps voor zich ziet.

— Geen nood, Charles. Wilkins is al

op de hoogte gebracht. Ik heb Henderson de nodige instructies gegeven en hij is daar reeds om hem op te vangen. Drake mag van geluk spreken, als Henderson nog genoeg leven in hem laat, om zich dat naderhand te benemen.

— En wat doen wij?

— O, de rest is kinderspel. Dat zul je trouwens wel zien. Het is in een uur afgelopen. Kom mee, daar komt juist een taxi aan.

De twee vrienden stapten in de auto, nadat Raffles de chauffeur het adres van de Nelsonstreet had opgegeven.

Binnen twintig minuten stopte de chauffeur voor het opgegeven huis en werd hem gezegd te wachten.

De twee vrienden gingen de trap, die naar de woning van Wilkins voerde, op en werden op het portaal ontvangen door Henderson, wiens gelaat straalde van opgewektheid en voldoening.

— Daar ligt het moois, mylord, aldus wendde hij zich tot Raffles, terwijl hij wees naar een menselijk wezen met een bleek gelaat, een dichtgeslagen oog, een bloedende neus, en stevig aan handen en voeten gebonden.

Raffles trad op de geknevelde Drake toe, die hem met zijn ene nog bruikbare oog een angstige blik toewierp, en begon kalm diens zakken te doorzoeken.

Hij ontnam hem zijn dikke portefeuille, zijn sleutelbos, en nog enige andere dingen, die hem, Raffles, te pas konden komen, en zei toen met een vriendelijk hoofdknikje:

— Hartelijk bedankt uit naam van mijn armen, Mr. Drake.

Nu pas viel hem Wilkins in het oog, die bleek en bevend in een hoek van het vertrek was blijven staan, blijkbaar niets begrijpende van wat hier zojuist was voorgevallen: de komst van die reusachtige chauffeur, het binnentreden van de gevreesde Drake, en ten slotte het korte gevecht dat er op gevolgd was, en dat binnen enkele seconden beslist was.

Raffles trad op hem toe, en legde hem de hand op de schouders, en nam hem mee naar een hoek van het vertrek, waar Drake hen onmogelijk kon horen.

Hij keek hem half glimlachend, half hoofdschuddend aan en zei toen:

— Ik geloof, dat de Engelse lucht voor u niet meer deugt, Mr. Wilkins. Wij zullen u, als alles in orde is, met mijn motorboot, die hier in de haven ligt, naar Frankrijk overbrengen, en daar kunt gij de laatste jaren van uw leven in volle rust doorbrengen, als gij u, bijvoorbeeld, in een stille stad in het zuiden vestigt. Gij hebt er de middelen toe, en gij behoeft niets anders te doen, dan een andere naam aan te nemen. Zodra gij dit vertrek verlaten hebt, zal men uw spoor geheel en al bijster zijn. Wij zorgen voor de rest.

Raffles wendde zich nu tot Charles Brand en zei op zachte toon:

— Verzend direct in het postkantoor hier op de hoek, een telegram aan Chubb en verzoek hem namens Drake, hierheen te komen.

Brand knikte met het hoofd, verdween en was binnen vijf minuten terug.

Er verstreek een half uur, en toen stopte een tweede auto voor het huis.

Chubb stapte uit, strompelde de trap op, opende de kamerdeur, waarachter hij bekende stemmen hoorde en was bijna regelrecht tegen de revolver van Raffles aangelopen.

— Het is een enigszins zonderlinge ontvangst, waarde heer, zei Raffles, glimlachend, maar gij zult wel inzien, dat iedere tegenstand nutteloos is, en dat gij in mijn macht zijt.

— Ja, dat zie ik, zei Chubb bevend, maar wat betekent dit allemaal?

— Het betekent alleen, dat ik uw portefeuille, uw huis- en andere sleutels en nog enige andere kleinigheden van u zal moeten vragen.

Zonder tegen te stribbelen deed Chubb wat hem bevolen was en een paar minuten later had hij het lot van Drake ondergaan.

Ook hij werd stevig gebonden en gekneveld naar een andere kamer gebracht waarna de tussendeur gesloten werd.

— Dat is dat, zei Raffles opgewekt, in de eerste uren, en zo nodig in geen dagen zullen wij last van hen hebben.

De drie mannen verlieten het huis, nadat Wilkins vlug een valies gepakt had.

De taxi bracht hen toen binnen enkele minuten naar de kade, waar, in een afzonderlijk boothuis een zeewaardige motorboot lag, het eigendom van Lord William Aberdeen, alias Lord Sutherland.

— Raffles nam Wilkins ter zijde en zei:

— Wij kunnen u niet naar Frankrijk vergezellen, want wij hebben andere zaken te verrichten. Gij kunt u echter volkomen toevertrouwen aan die reus, daarginds. Hij heeft de kracht van een Hercules en het hart van een kind.

Binnen een paar uren zult gij veilig in Frankrijk zijn, en het zal dan slechts van uw zelf afhangen, of gij u weet te beveiligen voor de leden van die mooie zelfmoordclub, die overigens de langste tijd bestaan heeft, als ik er iets aan kan doen.

Nog een handdruk, en daarop begaf Wilkins zich naar de aanlegsteiger, en stapte in de motorboot, die Henderson reeds uit het boothuis had gehaald.

Tien minuten later was de boot onderweg naar Frankrijk...

Raffles en Brand starden de boot enige tijd na, zoals zij daar in snelle vaart, bestuurd door de vaste hand van Henderson de haven uitvoer, en keerden daarna terug naar de garage, waar de Rolls Royce door Henderson op naam van Lord Aberdeen heen gebracht was.

Binnen enkele uren hadden zij Londen bereikt.

Raffles en Brand aten op hun gemak thuis, waarna de Grote Onbekende aan het werk toog.

Hij nam het uiterlijk aan van Drake, wandelde kalm naar diens woning, welke hij met de medegenomen sleutels opende, begaf zich rustig naar de studeerkamer van de schatrijke adspirant zelfmoordenaar, opende even kalm diens brandkast en ledigde deze tot op de laatste penning, zonder zich maar in het minst te haasten of door een der bedienden gestoord te worden.

Een uur later herhaalde hij deze be-

langwekkende manoeuvre in het huis van Chubb.

Maar nog was Raffles niet klaar.

Een uit Hull verzonden telegram, ondertekend met de namen van de vier afgezanten, riep alle leden van de « Club der Zelfmoordenaars » in het clublokaal bijeen.

Een tweede telegram ging naar Scotland Yard en juist toen alle leden verzameld waren, kwam de politie in een grote overvalwagen aanzetten, forceerde de toegang tot het Clubgebouw, en

arresteerde het gehele illustre gezelschap.

En toen pas, laat in de avond, ging er een derde en laatste telegram naar de politie te Hull, met verzoek een paar mannen naar de Nelsonstreet, nummer zeventien te zenden en daar een paar mannen te bevrijden, die daar tegen hun wil, maar wegens een zeer geldige reden opgesloten waren.

Nadere inlichtingen te bekomen bij:

Lord William Aberdeen Cromwellstreet, Londen.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

Echte en valse diamanten

